1993 V. évfolyam

SZEPTEMBER – OKTÓBER 5. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

DR. KOVÁCS GÁBOR:
TEDD SZÍVEMET ÉDESSÉ

LISA FERGUSON:
OLYAN VAGYOK-E, MINT JÉZUS VAGY ÉPPEN CSAK VALLÁSOS VAGYOK?

EGY HÁZASPÁR KÉT ÉLETE

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A Szentlélek „felmagasztalja" a Názáreti Jézust

Bár Jézust szülővárosában, Názáretben nem fogadták el Messiásnak, nyilvános fellépésének kezdetén az *egész nép számára Keresztelő János tett tanúságot* messiási küldetéséről a Szentlélekben. János, Zakariás és Erzsébet fia, a Jordánnál hirdette a Messiás jövetelét, és kiszolgáltatta a népnek a bűnbánat keresztségét. Ezt mondta: „Én csak vízzel keresztelek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy saruját hordozzam. *Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.*" Keresztelő János Krisztust, a Messiást nem csak úgy hirdette, mint aki a Szentlélekben „jön", hanem olyannak, ki „hozza" a Szentlelket, amint azt Jézus az utolsó vacsora termében világosan kijelentette. János itt pontosan adja vissza Izaiás szavait, melyek az Ószövetség prófétájánál a jövőre vonatkoztak, de ő Jordán-parti prédikációjában saját tanítása szerint hirdeti meg a közvetlen messiási valóságot. János nem csak próféta, hanem valaminek kihirdetője, Krisztus előfutára. Amit hirdet, az mindenkinek szeme láttára beteljesedik. A Názáreti Jézus a Jordánhoz jön, hogy ő is részesedjék a bűnbánat keresztségében. János meglátva őt, így szólt: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit." Ezt a Szentlélek ihletésétől indítva mondotta, *ezzel tanúsította, hogy beteljesedett Izaiás jövendölése*. Egyidejűleg hitet tett a Názáreti Jézus megváltói küldetése mellett. János szájában az „Isten Báránya" a Megváltóra vonatkozó igazság megerősítése, mely nem kevésbé jelentős, mint amit Izaiás mondott: „az Úr Szolgája." János Jordán-parti tanúságtételével az a Názáreti Jézus, akit honfitársai elvetettek, *felmagasztalódott Izrael szeme láttára, mint Messiás*, mint a Szentlélek „Felkentje". De ezt a tanúságtételt egy másik tanúskodás erősítette meg, mely magasabbrendű a három szinoptikus elbeszélése szerint. Ugyanis „amikor már az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is fölvette a keresztséget és imádkozott, megnyílt az ég és a Szentlélek leszállt rá látható alakban, galambként", egyúttal „szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem." Ez *szentháromsági istenjelenés* volt, amely tanúskodott Krisztus felmagasztalásáról a Jordán-parti keresztségkor. Ez nem csak Keresztelő János tanúságát erősíti, hanem feltár egy sokkal mélyebb igazságot a Názáreti Jézusról, a Messiásról: *a Messiás az Atya szeretett Fia*. Az Ő ünnepélyes felmagasztalása nem szorítkozik „Isten Szolgájának" messiási küldetésére. Az Isten megjelenésének fényében ez a Jordán-parti felmagasztalás a Messiás személyének misztériumát érinti. Felmagasztaltatott, mert az isteni tetszés Fia. Az égből hallatszott a hang: „az én Fiam." A Jordán-parti istenjelenés csupán futólagosan világítja meg a Názáreti Jézus misztériumát, akinek egész tevékenysége a Szentlélek jelenlétében bontakozik ki. Ezt a misztériumot maga Jézus tárta fel, lépésről lépésre erősítve meg mindazzal, „amit tett és tanított." Eme tanítás és messiási jelek során, melyeket Jézus művelt mielőtt az utolsó vacsora termében a búcsúbeszédre sor került volna, olyan szavakat és cselekményeket találunk, melyek különösen fontosak ebben a lépésről lépésre kibontakozó kinyilatkoztatásban. Lukács evangélista, ki Jézusról azt mondja: „telve volt Szentlélekkel", és azt írja: „a Lélek ösztönzésére a pusztába vonult", elbeszéli nekünk, hogy a hetvenkét tanítvány visszatérve arról a hithirdető útról, melyre Jézus küldte őket, nagy örömmel számolt be az elért eredményről, és „abban az órában Jézus kitörő örömmel *dicsőítette az Istent a Szentlélekben*, ezekkel a szavakkal: Dicsőítelek Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől és kinyilvánítottad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked." Jézus felujjong az isteni atyaságban; felujjong, mert szabad volt néki kinyilatkoztatnia ezt az atyaságot; felujjongott végül, mert ez az isteni atyaság különösen a kicsinyekre áradt ki. Mindezeket az evangelista csak érintve, ebben a kifejezésben foglalja össze: „felujjongott a Szentlélekben." Jézust ez a felujjongása arra indítja, hogy még többet mondjon. Halljuk is: „Mindent átadott nékem Atyám. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, azt csak a Fiú, vagy akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni." Ami a Jordánnál történt az istenjelenéssel, az „kívülről" jött, mondhatjuk: „felülről" - de most „a bensőből fakad", *abból a mélységből, mely maga Jézus*. Ez az Atya és a Fiú még tágabb kinyilatkoztatása, kiket a Szentlélek egyesít. Jézus csak Isten atyaságáról szól és a saját fiúságáról; nem szól közvetlenül a Szentlélekről, aki a szeretet, és aki egybe kapcsolja az Atyát és a Fiút. *De amit mégis mond az Atyáról és önmagáról, a Fiúról, az a Szentlélek teljességéből fakad*, aki benne van, aki kiáradt az ő szívébe, az ő „Én"-jét áthatja, ki őt bensőleg serkenti és élteti munkájában. Ezért „ujjongott fel a Szentlélekben." Krisztusnak a Szentlélekkel való egysége - amelynek teljesen tudatában volt -, fejeződik ki ebben az ujjongásban; és ez bizonyos mértékben feltárja az ujjongás forrásának a titkát is. Itt szó van arról a különleges kinyilatkoztatásról és felmagasztalásról, mely az Emberfiának, a Krisztus-Messiásnak sajátja, kinek emberi természete hozzátartozik Isten Fiának személyéhez, lényegi egységben a Szentlélek istenségével. Isten atyaságának csodálatos tanúságában, a Názáreti Jézus önmagát is kinyilatkoztatja, az ő isteni „Én"-jét: Ő valóban az egylényegű Fiú, és ezért „senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú." Ő az a Fiú, ki: „értünk emberekért és a mi üdvösségünkért... emberré lett... a Szentlélek erejéből... és született egy szűztől, kinek neve Mária. *(Dominum et Vivificantem)*

A címlapfotón: Isten örömet adott a szívembe - pillanatkép az Emmausz közösség nyári lelkigyakorlatáról.

TEDD SZÍVEMET ÉDESSÉ

— Gondolatok a szemlélődő imáról —

Maradj nálam kevéssé, tedd szívemet édessé, Uram Jézus!" - hangzik a Szent Vagy Uram gyűjtemény 126. éneke. Szabad-e szószerint venni? Ízlelhetjük-e a földön az Úr édességét? Vagy ez a mennyei íz fönn van tartva kivételes lelkeknek, szenteknek, misztikusoknak, Isten becézett kedvenceinek?

A lelki írók nem mindig adnak egyformán hangzó választ. Abban teljes az egyetértés, hogy a *contemplatio infusa* (belénk öntött szemlélődés), a természetfölötti valóság megtapasztalása, mindig Isten szuverén ajándéka, nem pedig a mi teljesítményünk. De hogy ez a tapasztalat a lelki élet rendes útjához tartozik-e, vagy kivételes esemény, arról maga Avilai Szent Teréz is mintha ellentmondóan nyilatkozna.

Évekig, talán évtizedekig tünődtem ezen a nehéz kérdésen. Végül abban a megoldásban nyugodtam meg, amit P. Gabriele di S.M. Maddalena így fogalmaz: „A kontemplációnak sokféle formája létezik... Isten nem mondja meg, a kontemplációmelyik formáját tartogatja számunkra... Bár azt kell mondanunk, a kontemplációbizonyos formája soha nem fog hiányozni azoknál, akik arra nagylelkűen és állhatatosan felkészülnek" (*Istennel egyesült élet*. Szent István Társulat, Bp. 1991. 21.o.).

Előre kiszámítható Isten-megtapasztalás nincs. Szemináriumainkon mégis azt észleljük, hogy a tűrhetően ép idegzetű, átlagos fogékonyságú keresztény, ha valóban „nagylelkűen és állhatatosan" készül, néhány egyszerű lépésben elvezethető odáig, hogy a „megközelíthetetlen fényesség" (1Tim 5,16) távoli visszfényét megpillantsa. Nehezebb esetekben ez lassúbb, hosszadalmasabb feladat; ám a nehézség az ember oldaláról van. Isten nagylelkűen közli magát. Ő teljesen szuverén, de ugyanakkor pazarló az ajándékozásban.

Korunk szellemi zűrzavarában szükséges ez a tapasztalat. Súlyosan hibázna, aki a lelki édességet öncélúan keresné, megfeledkezve az erények gyakorlásáról, a keskeny ösvény áldozatos járásáról. De szívleljük meg Szeghy Ernő atya tanítását: „Az Anyaszentegyház liturgikus imáiban minduntalan kéri Istentől az érezhető áhítat kegyelmét, a könnyek ajándékát, a vigasztalásokat, tehát ne akarjunk szentebbek és önzetlenebbek lenni, mint ő. A vigasztalás Isten ajándéka: szerénytelenség volna azt visszautasítani. Mit szólnánk ahhoz, ha Szent János nem akarta volna fejét Jézus keblén nyugtatni? De meg aztán egészen más dolog a vigasztalások *miatt* szolgálni Istennek, és egészen más azokat hálásan fogadni az ő kezéből, sőt imádkozni értük azért, hogy jobban szolgálhassunk neki. Mert hiszen azt már csak mindenki tapasztalhatta, hogy forróbban tudja szeretni Istent, mikor az érezhető áhítat állapotában van, mikor nemcsak a lelke, hanem a szíve is lobog" (*A belső várkastély kapuja*. Szent István Társulat, Bp. 1990. 246.o.).

Szabad mondanunk Urunknak: „Tedd szívemet édessé." Szabad mondanunk úgy, hogy ez ne merő frázis, hanem várakozással teljes, valódi kérés legyen.

«« o »»

A „nagylelkű és állhatatos" felkészülés alapja a szív odaadása. Ez nem valami jámbor áhítatgyakorlat, hanem kemény elhatározás, elszakadás a bűntől. „Gyűlöletes a megosztott szív nekem, de kedvemet találom törvényeidben" (Zsolt 119/118,113). Az erkölcs nélküli misztika a pokol útja, nevezzék bár transzcendentális meditációnak, magasabb tudatra ébredésnek, alfa-állapotnak vagy akárminek. „Hidd el nekem - mondja a névtelen 14. századi misztikus -, hogy a Sátánnak éppen úgy megvan a maga szemlélődő tábora, mint Istennek" (*A Megnemismert felhője*. Vigilia, Bp. 1987. 77.o.). Aki Isten táborához akar tartozni, annak meg kell ölnie magában „a test cselekedeteit" (Gal 5,19; Róm 8,13). Ez véres és fájdalmas munka. A HÉT LÁNG szemináriumain a Baal-próféták Kármel-hegyi lemészárlásával szoktuk szemléltetni.

Ugyanakkor azonban a kereszténység nem sztoikus erénysport, nem önmagunk öncélú tökéletesítése, hanem szerető kapcsolat a végtelenül szent Istennel. A keresztény ima nem a tökéletesek privilégiuma; tékozló fiúként vetjük magunkat az irgalmas Atya karjaiba. Botlásaink után újra és újra őhozzá menekülhetünk bemocskolt önmagunktól, és megfürödhetünk tisztaságának sugárzásában. „Oltalmazó rejtekhelyem vagy és pajzsom" - mondhatjuk neki (Zsolt 119/118,114). Igen, maga a Szentséges a rejtekhelyünk. „Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve az Istenben" (Kol 3,3).

Elrejtőzés Istenben: ez a keresztény imaállapot lényege. Többféleképpen próbálják meghatározni az imádságot: „párbeszéd Istennel", „a lélek Istenhez emelése", „találkozás Istennel". Ezek a definíciók korrektek, de túl keveset mondanak, Vianney Szent János merész fogalmazása találja el a legfontosabbat: „Az ima nem más, mint egyesülés az Istennel" (Monin: *Szól az arsi szent*. Tóthfalu, 1991. 41.o.). Misztikus megközelítése teológiailag szabatos. Az egyesülés nem azonosság, hanem a különbözők szilárd összekapcsolódása. Mivel a keresztény a megszentelő kegyelem révén részese az isteni természetnek (2Pt 1,4), lényének legmélyebb eseménye egy folytonos „Istenbe zuhanás", misztikus egy-

ségre lépés a titokzatos Egészen Mással. A Teremtő és a teremtmény közötti végtelen távolság mindvégig fennáll (ég óvjon a New Age panteizmusától), de Jézus Krisztusban a kettő valósággal egyesült, és mi Jézus Krisztusban vagyunk. A Szentlélek élő vízforrása szüntelenül a Megközelíthetetlenbe szökell lelkünk mélységeiben. Ez a gondolkodásunk szintjénél bensőbb folyamat imádságunk alapja: a Lélek maga jár közben értünk szavakba nem önthető sóhajtozásokkal (Róm 8,26). Amikor tudatunkkal is imádkozunk, erre a misztériumra reflektálunk. A beszéd lehet az ima eszköze, de az imádság maga mélyebb a szavaknál.

«« o »»

Nagy kegyelem, ha az Oltáriszentség előtt imádkozhatsz. Térdelj eléje, és engedd, hogy a Lélek imája feléje szökelljen szíved szakadékából. Szólítsd a nevén: „Jézus!" Mondd neki: „Én Uram és én Istenem." Mondd azt: „Imádlak." Szólj így: „Szeretlek." Imádkozz nyelveken, ha szoktál. Ejtsd ki az imádás szavait. Dicsőítsd őt, hódolj előtte. Tudatosítsd, hogy a Szent előtt vagy.

Aztán elolvashatsz pár sort a Bibliából. Ugyanaz a Lélek sugallta, aki benned imádkozik. Mondjuk, elolvasod a leprás esetét, aki Jézus elé térdelt, és az Úr megérintette őt (Mk 1,40-42). Figyelmesen, lassan olvass, de ne sokat. Az eukharisztikus jelenlét mélyebb, el ne hanyagold még a Szentírás kedvéért se.

Jó, ha térdelsz, ameddig bírsz. Semmi esetre se imádkozz hanyagul ülve, keresztbe tett lábbal. A test visszahat a lélekre. Ha nagyon belefáradtál a térdelésbe, leülhetsz, de tiszteletteljes tartásban. Kis áldozat árán rá fogsz jönni, hogy félórát, sőt többet is tudsz térdelni minden különösebb megerőltetés nélkül. Ha álmos vagy, sokat segít a némileg kényelmetlen testtartás: éberen tart. Öncélúan azonban ne kínozd magad, „a test gyötrésének ugyanis kevés a haszna" (1Tim 4,8); a túlságos önmegtagadás elterelheti figyelmedet az Úrról. Az áldozat akkor ér valamit, ha növeli a szeretetet. Úgy imádkozz tehát, ahogy jobban megy.

Tudatában az Úr jelenlétének, hagyd hatni magadra az olvasott igéket. Ha fantáziád már kezd elkalandozni, lépj be személyesen is a jelenetbe. „Uram, hiszem, hogy a kenyér alakjában te vagy itt előttem. Te, aki meggyógyítottad azt a leprást. Itt vagy, egészen közel. Nézd, itt a másik leprás: én. Térdre borulok előtted. Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem..." Mondd az Úrnak, amire a Lélek indít. Talán kinyújtja a kezét és megérint téged.

Néha kézzelfoghatóan megérint. Mint fényes köd, mint enyhe mámor, mint titokzatos illat burkol be ilyenkor az Úr jelenléte. Ebben az állapotban nincs szükség szavakra, még gondolatokra se. Amíg ez tart, ne csinálj semmit. Egyszerűen időzz az Úrnál. „Mint az anyja ölén nyugvó kisded, a lelkem bennem úgy pihen" (Zsolt 131,2). Világért se akard folytatni az elmélkedést, ne szaladj utána elkalandozó fantáziádnak, és ne kezdj kérő imát mondani. Isten ingyen nyújtja neked szeretetének megélését, s bár teljesen passzívan viszonyulsz ehhez a kegyelemhez, sok mindent cselekszik lelkedben anélkül, hogy észrevennéd. Megtisztít, megerősít, fölkészít a rád váró feladatokra. Te csak sütkérezz szeretetében, mintha napoznál. „Szórakozott voltam" - fogalmazta meg a maga gyermeki módján Savio Szent Domonkos a kontemplációnak ezt az állapotát.

És ha nem tapasztalod ezt az érintést? Légy nyugodt, ha odaadással imádkozol, nem veszítesz semmit a kézzelfogható tapasztalat hiánya miatt. Ugye irigyeltél az előbb, amikor a misztikus szemlélődő imát leírtam? Pedig mások élményei nyomán beszélek róla; én magam csak egyszer-kétszer, s akkor is meglehetősen halványan és rövid ideig éreztem hasonlót. Amikor az Eukharisztia előtt térdelek, azt a módszert követem, amit az imént az imádság megkezdésénél leírtam: egyszerűen tudatosítom az Úr jelenlétét, többnyire némi nyelvimával; hasonló ehhez a Jézus nevével való imádkozás is. „Én nézem őt, ő néz engem" - mint az arsi plébánosnak mondta egy imádkozó parasztember. Ilyenkor is fel-fel villan valami a mennyei világosságból, de meg kell dolgozni érte. Ez a *contemplatio acquisita*, a „szerzett" szemlélődés, amelyben éppen úgy jelen van a kegyelem, mint a belénk öntött kontemplációban, csak éppen passzív elfogadás helyett aktív munkát kíván. Ez azonban nem változtat az imaállapot lényegén. A lélek legmélyebb viszonya Istenhez mindig befogadó: őt nem lehet megelőzni. Már a hit is ingyen ajándék. Valamilyen szemlélődő imára mindnyájan képesek vagyunk tehát, és ez elég. Élmények dolgában én a kánaáni asszonnyal tartok, aki hálásan vállalta a kiskutya szerepét, hogy ehessen a gyermekek kenyerének lehulló morzsáiból (Mk 7,28). Ez a kiskutyaszerep nagy kitüntetés! „Megérdemeltük volna, hogy ne tudjunk imádkozni, de Isten jóságában megengedte, hogy beszélhessünk vele" (Vianney Szent János, i.m. u.o.). Már az is pazar ajándék, hogy az Oltáriszentség közelében időzhetünk.

Az elszórakozás ne bántson. Persze, mihelyt az ember észreveszi, hogy elszaladt a fantáziája, csöndben újból kimondja Jézus nevét vagy az imádság valamilyen szavát. De idegeskedni fölösleges. A képzelet kalandozását a nagy szentek sem tudták leállítani. Tegyük föl, egy anya ül a parkban egy padon, mialatt kisfia pillangók után szaladgál a gyepen. Az anya gyönyörködik a gyermekben, és a fiú folytonosan tudatában marad anyja jelenlétének. Ha nem tudná, hogy anyukája ott ül a padon, már nem is kergetné a lepkéket, hanem megijedne és sírni kezdene. Így vagyunk Istennel, miközben gondolataink a fantáziaképek pillangói után futkosnak: tudjuk, hogy ott van, jelenlétében maradunk, és ebből áll az imánk. Ő pedig örül nekünk.

«« o »»

Jobb a reggeli mise, mint az esti. A legtökéletesebb imádással kezdjük a napot: azzal, amit Jézus nyújt az Atyának saját teste és vére föláldozásával. Amikor pedig a szentáldozásban egyesülünk a Föltámadottal, megkezdődik egésznapos szentségimádásunk. Nem mindig tudunk bemenni egy templomba, hogy az Eukharisztia elé térdeljünk. De mindig imádhatjuk Azt, akit saját szívünkben hordunk. „Imádkozzatok szüntelenül" (1Tessz 5,17).

Ennek az imádásnak módszere hasonló lehet ahhoz, amit mint aktív szemlélődést fent leírtam. Minduntalan eltereli valami a figyelmünket, de ez nem baj. Magunkban ismételgetjük az imádság egy-egy szavát, és ezzel újból meg újból visszatérünk a Legszentebb jelenlétének tudatához. S néha föllobban ez a jelenlét, mint a tűz: „Lángolt a szívünk" (Lk 24,32). Ez a módszer utcán, buszon, autóvezetés közben is alkalmazható.

Az állandó ima csöndes izzása áthatja azokat a perceinket és óráinkat is, amikor nem mondogathatjuk az imádás szavait. Amikor beszélünk vagy beszélnek hozzánk, a másikban, a testvérben csodáljuk meg az Urat. Napi munkánk tudatos, intenzív hódolat a Teremtő előtt: „Amint a szolga szeme gazdája kezére figyel, s a szolgáló szeme úrnője kezére, mi úgy tekintünk Urunkra, Istenünkre" (Zsolt 123/122,2). Mindenhonnan integet nekünk!

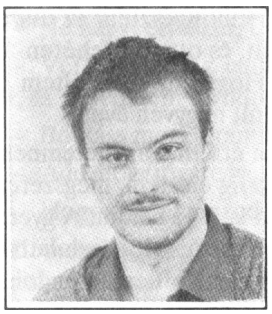
A családi élet Isten jelenlétében folyik. „Akár esztek, akár isztok vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére" (1Kor 10,31). A tévét kizárólag akkor kapcsoljuk be, ha nem szakítja meg az imádás áramkörét. Este az imádás állapotában alszunk el, s lényünk rejtett mélységeiben tovább történik az imádás nukleáris robbanása. A Szentlélek nem alszik.

«« o »»

Utópia, amit leírtam?

A szentek így éltek. Isten pedig azt üzeni nekünk: „Legyetek szentek, mert én vagyok az Úr!" (Lev 20,7).

Kovács Gábor

SPERLÁGH CSABA

† 1993. július 8.

Imaközösségünk tagja volt. Életét Isten-szolgálatnak tekintette. Azon a napon is egy cserkésztábort készített elő. Hazafelé jövet érte a tragikus autóbaleset. 24 éves volt. Azon a napon a szentmisében a Ter 45,5-ben ezt olvashattuk: „Isten azért küldött előre engem, hogy megmentsem az életeteket." Szerette az Urat és az Úr is szerette őt. Ilyen üzeneteket kapott az Úrtól a közösség rajta keresztül az utóbbi hónapokban:

1993 január 22: „Legyetek mélyebbek és őszintébbek imáitokban és hitetekben, hisz annyira kedves a ti imátok Atyámnak. Fonjátok szorosabbra a testvéri szeretet koszorúját! Nézzétek egymásban a jót és tanuljatok egymástól! Legyetek ti a fényhordozók, a Lélek világosságát vigyétek az emberek közé. Legyetek élő tanúságtétel! Kérlek, imádkozzatok többet, mert annyira szüksége van ennek a világnak az imára!"

1993 január 29: „Mint tavasszal, ahogy az éltető napsugár elolvasztja a mezők feletti hótakarót, úgy olvasszátok le ti is lelketek gátló burkait! Ismerjétek fel és halljátok meg az én Igéimet és bölcsen használjátok fel!"

1993 február 1: „Kérlek titeket, tárjátok ki szíveteket. Az úton, melyen jártok, ne álljatok meg; ha nehézség támad, nézzetek előre, a Kereszt mutassa nektek az utat. Fedezzétek fel óráról órára Atyám dicsőségét és hitetek fontosságát! Kövessétek hívásomat!"

1993 április 23: „Úgy érzem, ma közösségtek olyan, mint egy lépcsősor, amelynek végén Atyám vár titeket asztalánál és ebben a lépcsősorban hiányoznak lépcsők, amelyek akadályt jelentenek és kereszteket, melyeket én helyezek vállaitokra. Miért álltok meg ezek előtt, miért nem meritek átlépni ezeket az akadályokat és vállalni a keresztet? Hogyan fogtok hinni és hogyan tudjátok majd legyőzni a későbbi sokkal nehezebb próbákat az életetekben? Legyetek bizalommal irántam, az én védő kezem mindig ott van felettetek. De ehhez meg kell erősödni a hiteteknek; csak így lehet megújulni. Imádkozzatok és erősödjetek!"

1993 május 7: „Kérlek titeket, hogy ezt a felemelkedett, odafigyelő, Atyámra hagyatkozó lelkületet ne csak itt a közösségben, hanem otthon is, az életben is sugározza arcotok, tekintetetek és tetteitek. Tanúságtevéstekkel adjatok húst és inakat a körülöttetek levő csonthalmazokba. Kérlek, legyetek segítőim, hogy ezek a lelki csontvázak visszataláljanak a helyes hitre és az én nyájamba."

1993 június 14: „Kérlek titeket, hogy nézzetek magatokba: észrevettétek-e a környezetetekben az elesetteket, botladozókat, kinyújtottátok-e kezeteket, hogy felsegítsétek őket a porból. Segítettetek-e nekik, hogy tovább tudjanak menni az üdvösség felé vezető úton? Kérlek, sugározzátok Atyám szeretetét családotokban, s ne inogjatok meg, ha ezt nem veszik észre és támadás ér titeket. Gondoljatok a Golgotára, a kereszt fényessége segítsen titeket a hitben és az evangélium hirdetésében."

EGY HÁZASPÁR KÉT ÉLETE

Mindketten katolikus családban nőttünk fel. Szüleink vallásosak voltak, és minket is így neveltek. Voltunk elsőáldozók, bérmálkoztunk, jártunk hittanra és minden vasárnap szentmisére.

Éva: Tökéletes háziasszonynak, tökéletes anyának, és tökéletes feleségnek gondoltam magam. Éppen ezért nem értettem, miért vagyok egyre többet egyedül. Feri egyre többször későn jött haza és gyakran ment el mindenféle ürüggyel otthonról. Szinte mindenünk megvolt már, amikor második gyermekünkkel terhes lettem. Kértem, hogy most már ne vállaljon el minden munkát. Maradjon velünk. Szeretném, ha nemcsak a férjem, hanem a társam lenne, ha mindent együtt csinálnánk.

Feri: A munkámmal kötelezően együttjártak a kirándulások, a programszervezések. Ha nem mentem el, hallgathattam a kollégák cukkolását.

Éva: A munkám radioaktív sugárzással jár, s ez köztudott, hogy veszélyes a magzatra. Nem tudtam, mit tegyek. Mentem egyik genetikustól a másikhoz. Mindegyiknek az volt a véleménye, hogy lehetséges, és fennáll a veszélye annak, hogy nyomorék vagy más rendellenességgel születő gyerekem lesz. Éjszakákon át töprengtem, vívódtam. Aztán rábíztam magam Istenre. Azt mondtam: „Uram, legyen meg a Te akaratod", én nem akarom megtenni, amit kérnek tőlem, add, hogy ne legyen semmi baj! Gyermekem egészségesen született.

Fáradt voltam, és szeretetre vágytam. Önzetlen szeretetre, hogy valaki szeressen „csak" magamért. Olyannak, amilyen vagyok. Feri egész házasságunk ideje alatt csak hagyta, hogy szeressem. Ő meg szeretett azért, mert..., és szeretett akkor, ha... vagy mást szeretett. Fellázadtam a sorsom ellen. Elegem lett az egészből. Elegem lett a házicseléd szerepéből. Elváltam és a két gyerekkel hazaköltöztem édesapámhoz.

Feri: A válás először megdöbbentett. Nem is hittem, hogy képes elhagyni. Aztán kilátástalanná vált előttem minden. Borzasztó volt vasárnapi apukának lenni, és csak akkor látni a gyerekeket, ha engedélyt kaptam rá. Nagy árat fizettem a jelentéktelen flörtökért.

Házasságunk ideje alatt nem voltam beteg, de egyik nap hirtelen rosszul lettem. Ennek okát a kórházban tíz napig tartó kivizsgálás során sem tudták megállapítani. Panaszaim nem szűntek meg, sőt egyre rosszabbul éreztem magam. Az orvosok tanácstalanok voltak. Most teljes kétségbeesésemben húsz év után először imádkozni kezdtem. Másnap fájdalommentesen eltávozott tőlem minden bajom okozója, egy 6 mm-es vesekő. Isten léte számomra bizonyossággá vált.

Éva: Meghalt édesapám is, aki egy évig szenvedett tüdőrákban. Ő volt az utolsó ember, akit nagyon szerettem, aki még hozzám tartozott.

Feri: Sajnáltam Évát, és ahol tudtam segítettem neki. A gyerekeket minden találkozásnál arra kértem, beszéljék rá anyjukat, hogy jöjjön vissza hozzám. Én hiába kértem, hallani sem akart róla.

Éva: Már hónapok óta rosszul éreztem magam, és amikor a gyerekek az apjukkal nyaralni mentek, elmentem orvoshoz. A kivizsgálás során kiderült, hogy többféle betegségem van, ami egyenként is műtétet igényel (a méhemben 3 db myoma, a vesémben kövek, fájt a gyomrom). A legsúlyosabb a májam volt. A röntgenfelvétel nagy kiterjedésű szövet inhomogenitást mutatott. Az orvos véleménye az volt, nincs mit tenni. Felírt fájdalomcsillapítót, és azt mondta, egy hónap múlva menjek vissza. Nagyon megijedtem. Azt sem tudom, hogy értem haza. Útközben vettem egy könyvet, mert úgy éreztem, ha nem kötöm le valamivel a figyelmemet, megbolondulok.

Otthon az orvosi szótárból kiböngésztem az összes kifejezést, ami a papíromon állt, és ott volt fehéren-feketén, hogy nincs mit tenni. Hogy ennyi. Leültem és kezdtem végiggondolni az elmúlt negyven évet.

Miért éltem? Volt-e valami értelme az életemnek? Végiggondoltam, hogy amit eddig elértem, megszereztem, amiért eddig éltem, azt itt kell hagynom. A gyerekeket is itt kell hagynom. Borzasztó volt gondolatban eljutnom idáig. De még szörnyűbb volt az a gondolat, hogy Isten elé kell állnom, és mit mondok majd Neki?

Féltem ettől a találkozástól, mert tudtam, hogy eddigi életemben semmit nem tettem az Atya akarata szerint. Az elkövetett bűnök miatt azt hittem, engem Isten már nem szeret. Nem kérhetem a segítségét. Meg kell állnom a saját lábamon. És mindent úgy csináltam, ahogy nekem jó volt. A saját fejem után mentem, és nem érdekelt, hogy mit szól hozzá. A válásnál is tudtam, hogy Istennek tett eskümet szegem meg, hogy ez nagy bűn, mégis megtettem. Gyerekkoromban elhittem az öregasszonyok fecsegését, hogy Isten büntet. Ezért minden rosszat, ami az életemben történt, büntetésként fogtam fel. Nagyon bűnösnek éreztem magam, és úgy gondoltam, igaza van, ha nem szeret. Amikor gondolatban eljutottam idáig, megakadt a szemem a Biblián.

Leemeltem a polcról, és ahol kinyílt olvasni kezdtem:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen."

Életemben először fogtam fel, hogy ez mit jelent. Életemben először most fogtam fel Isten mérhetetlen

szeretetét, amikor tudtam, hogy itt kell hagynom a gyerekeket. Én odaadnám-e a fiamat egy bűnös emberért? Most jöttem rá, hogy mit tettem, hogy erre a szeretetre én nem vagyok méltó. Szinte gyűlöltem azokat a bűnöket, amiket elkövettem, és nagyon megbántam. Újra elővettem a Bibliát és azt kérdeztem: Most mit tegyek, Uram?

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és az élet terhét hordozzátok, én felüdítelek titeket."

De én bűnös vagyok, Uram! Hogy menjek Hozzád?

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem, hogy a bűnösöket."

Úgy éreztem magam, mintha villámcsapás ért volna, mikor ráeszméltem, hogy ez olyan, mint egy kérdezz-felelek játék. Hogy kérdezek valamit, felütöm a Bibliát és ott a válasz. Hogy olyan lett ez a könyv, mintha nekem írták volna. Hogy akárhová lapozok, mindenütt hozzám szól, hogy én most az Úrral beszélgetek! Figyel rám, tudja, hogy mit gondolok!

A MINDENHATÓ és én...!?

Nagyon meglepődtem, és olyan szeretet ébredt bennem Jézus és az Atya iránt, hogy örömömben sírva fakadtam. Félretettem, elfelejtettem minden gátlásomat, bűntudatomat, és hangosan kiáltottam:

– Ne hagyj elveszni, Uram!

– Vétkeztem! Az emberekre pazaroltam az életemet, és Veled nem törődtem.

– Bocsáss meg, Uram!

– Add, hogy jóvátegyem, hogy Téged szerethesselek!

– Hogy a Te akaratod szerint élhessek!

Itt megakadtam, mert eszembe jutott, hogy meg kell halnom. De most már minden idegszálamat megfeszítve vettem kezembe a Bibliát, mert azt kérdeztem, tényleg meg kell halnom?

„...hogyha imádkoztok, és könyörögtök valamiért, higgyétek, hogy megkapjátok, és akkor valóban teljesül kérésetek."

Imádkoztam, kértem és könyörögtem. Kértem, hogy gyógyítson meg, engedje, hogy felneveljem a gyerekeket, hogy hátralevő életemben Őt szolgálhassam, hogy vezessen, irányítson! Teljesen az Úr Jézusra bíztam magam. Elmondtam Neki, hogy mennyire örülök, hogy megtaláltam azt a szeretetet, amit mindeddig hiába kerestem:

Te vagy, Uram, aki olyannak szeretsz, amilyen vagyok, akkor is, amikor én ezért semmit nem tettem.

Nem tudom mennyi idő telt el így sírva, imádkozva, mert álomba sírtam magam. Másnap, mikor felébredtem, eszembe jutott az előző nap, és az a boldogság, amit átéltem, és ami azóta is bennem van. Hogy Isten szeret! Jézus velem van! Nem vagyok többé egyedül! És biztos voltam benne, hogy megkaptam, amit könyörgésemben kértem. Elolvastam a könyvet, amit vettem, ami a hitből való gyógyulásról szólt. Az író a saját hit általi gyógyulását írta le, és megerősített engem abban, hogy én is meggyógyultam. Százszor jobban fájt mindenem, de én a szemétbe dobtam a fájdalomcsillapítót, és elkezdtem dolgozni. Menni alig bírtam, de takarítottam, mostam, főztem. Egész nap olyan öröm volt bennem, hogy majd szétfeszített. Nem aggódtam tovább, és nem féltem. Olyan békesség és nyugalom volt bennem, mint még soha azelőtt, és csak azt mondogattam egész nap:

– Köszönöm, Uram!

– Köszönöm, hogy meggyógyítottál!

– Köszönöm, hogy megmentettél!

Másnap, mikor felébredtem nem fájt semmim! Egy hónap múlva visszamentem kontrollra. Első dolog volt az ultrahangos röntgenvizsgálat. Az orvos nézte a papíromat, aztán nézte a monitort, aztán megint a papírt, az aláírást, de hát az aláírása ott volt a papíron, viszont a monitoron nem volt szövetelváltozás a májamban. A myomákat és a veseköveket még mindig ki tudta mutatni, de én jól éreztem magam, és nem érdekelt a többi. Meggyógyultam, mert hittem! Az Úr Jézus valóra váltotta az életemben az ígéretét. Belekapaszkodtam ebbe, tudtam, hogy ez az az út, amelyen tovább kell mennem. Tele voltam hálával és szeretettel. Tenni akartam valamit, amivel viszonozni tudom az Úr jóságát. Megfogadtam, hogy nem teszek többet semmit az Úr nélkül. De ott volt a kérdés számomra, hogy kell ezt csinálni? Honnan tudjam, hogy mit akar, mit vár tőlem? Honnan tudjam, hogy éppen mit kell tennem?

Az bizonyossággá lett számomra, hogy a Szentíráson keresztül tudok beszélgetni Vele. Kértem, hogy tanítson, vezessen, segítsen megérteni. És az Úr segített. Olyan könyveket vettem meg, amikből mindig valamit, de néha több dolgot is megértettem. Olyan embereket hozott az utamba, akik már régen így élnek, és segítettek nekem. Rendszeressé vált az életemben a Szentírás olvasása. Ha valamit nem értettem, addig gondolkoztam rajta, addig imádkoztam érte, míg megértettem. Kinyitottam a szívemet Isten felé, és ráhangoltam minden idegszálamat. A gyerekekkel együtt imádkoztunk, és mindenre megtanítottam őket, amiket én addig megtanultam.

Feri: Mindenáron vissza akartam kapni a családomat. Szégyelltem az emberek előtt, hogy Éva elvált tőlem, hogy nem vagyok jó férj. Hiába próbálkoztam mással, minden nőben Évát kerestem, és rá kellett jönnöm életemben másodszor, hogy nem találok jobb feleséget nála.

Éva: Idegesített, amikor Feri jött a gyerekekért, és mindig az volt a téma, hogy kezdjük újra. Csak engem szeret, mondta, de a nők egymásnak adták a kilincset nála. Már nem hittem Neki, és nem szerettem. Elegem volt belőle. Mikor elmesélte, hogy beteg az anyja, már értettem, miért akarja újrakezdeni. Persze, szükség van egy ápolónőre, egy cselédre. Amikor elváltunk, anyósom gyakori vendég volt nálunk. Jött a gyerekekhez, és jött

unalmában. Elküldte ő is a férjét, így újra ketten maradtak, Feri és ő.

Feri: Nem tudtam, hogy mihez kezdjek. Az orvosok megmondták, hogy anyu rákos, ápolásra szorul, de a kórházban nem tarthatják tovább. Anyu is hazavágyott. Megígértem, hogy hétvégére hazahozom.

Éva: ÚJ ÉLET kezdődött számomra, amikor az Urat tettem első helyre az életemben. A változást először magamon vettem észre. Másképp kezdtem látni mindent, mint azelőtt. Már nem haragudtam senkire. Meglátogattam anyósomat a kórházban, és nagyon megsajnáltam, amikor elmondta, hogy a Polgármesteri Hivataltól kér egy ápolónőt, aki majd kijár hozzá. Otthon eszembe jutott édesapám, akinek végignéztem a szenvedését, s tudtam, hogy anyósomra is ez vár. Olyan részvét támadt bennem iránta, hogy teljesen meg tudtam neki bocsátani mindazt, amit velem tett. Elhatároztam, hogy magamhoz veszem, és ápolni fogom. Aztán vártam, hogy Feri hazahozza. Feri jött, és azt mondta: Anyu meghalt. Aztán együtt sírtunk. Most már mindketten egyedül maradtunk.

Feri: Amikor imádkozni kezdtem, meggyógyultam. Amikor az emberek tehetetlenek voltak, Isten volt, aki segített. Most azért kezdtem imádkozni, hogy visszakapjam Évát és a gyerekeket.

Éva: Feri akkor jött a gyerekekhez, amikor akart. A gyerekek örültek, mert szerették az apjukat. Továbbra is külön éltünk, de vasárnap együtt mentünk templomba. Az ajtóban mindig kaptunk egy kis kártyát, Jézus üzeneteként. Egyik alkalommal ugyanazt, ill. egyforma kártyát kaptunk:

„Viseljétek el egymás gyöngéit, így teljesítitek Krisztus törvényét" (Gal 6,2).

Megijedtem ettől, mert úgy éreztem, hiába fogadtam meg, hogy ezután az Úr akarata szerint élek. Úgy éreztem, képtelen vagyok arra, hogy teljesítsem az Úr akaratát, hogy elviseljem Feri gyöngéit. Ne, Uram, ne akard ezt tőlem! Aztán elszégyelltem magam. Eddig tart az ígéretem? És azt mondtam: Igen, Uram, megteszem, amit kérsz, csak segíts, add, hogy újra szeretni tudjuk egymást.

Feri: Isten ajándékának tekintettem a „Házas hétvége" lehetőségét. Három napot töltöttünk itt együtt, csak egymással. Sokat beszélgettünk, mindent tisztázni tudtunk, azt a sok félreértést, ami volt köztünk. A kérdések közül a „Hogyan tovább" kérdésre, egymástól függetlenül, egyforma válaszokat írtunk.

Éva: Csak ebben a közösségben, az Úr jelenlétében tudtam elhinni, hogy Feri szeret. Az egyforma válaszokból pedig tudtam, hogy ez az Úr munkája bennünk. Tudatosan most akartunk életünkben először egyet, az Úr és mi ketten. A zárómisén megújítottuk házassági fogadalmunkat, és boldogan tapasztaltuk, hogy ezt már olyan szerelemmel tettük, mint az első alkalommal. Újból összeházasodtunk.

Feri: Felismertük mindketten, hogy Isten nélkül nem élhetünk. Sajnálom az elmúlt éveket, amikor nem így éltünk. Sajnálom, hogy befolyásolni tudtak az egyetemen, hogy a filozófiai tanítások megingatták a hitemet. Sajnálom, hogy minden fontosabb volt számomra. Hálát adtam az Úrnak, hogy megadta nekem a lehetőséget, hogy visszatérhettem hozzá.

Éva: Megragadtunk minden lehetőséget, hogy közelebb kerüljünk az Úrhoz. Együtt mentünk el az „Élet a Lélekben" szemináriumra, ahol megtanultuk, hogy kell közösségben élni Istennel. Át tudtuk adni magunkat teljesen az Úr Jézusnak és életünkben az első Pünkösd valósággá vált. Most, amikor újra meg újra végiggondolom az életemet, a Szentlélek segítségével felfedezem, hogy az Úr mindig velem volt. Akkor volt a legközelebb hozzám, amikor azt hittem végképp elhagyott. Többször végignéztem a „Jézus élete" c. filmet. Néztem, ahogy tanít, ahogy gyógyít, ahogy szereti az embereket. És néztem, ahogy megalázzák, ahogy arcul ütik, ahogy lemeztelenítik. Az övéi, akiket legjobban szeretett.

Én ismertem ezt az érzést, tudtam, hogy milyen az, és hálát adtam az Úrnak, hogy megismerhettem, mert még nagyobb szeretetre indított az Úr Jézus iránt.

Aztán szép lassan felismertem, hogy minden rosszért hálát kell adnom. Minden rossz, ami velem történt, áldássá vált az életemben. Minden rosszban megtanított az Úr egy igazságra.

„Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá" (Mt 6,33).

Kisgyerekkorom emlékei jutnak eszembe. Amikor szüleimmel Istennel közösségben éltünk, amikor mindenüket az Úr szolgálatába állították, ráadásként kaptak meg mindent, amiért később véres verítékkel kellett megdolgozniuk. Mi is, mióta újra együtt élünk, mióta az Úr akaratát keressük, azóta megkapjuk azt, amibe eddig beleszakadtunk (szakmai elismerés, anyagi jólét, békesség, szeretet).

„Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám" (Mt 10,37).

Amikor a szüleim engem szerettek jobban, amikor mindent az én kedvemért tettek... Amikor én Ferit szerettem jobban, és minden az ő kedve szerint tettem... Amikor Feri az anyját szerette jobban, és mindent az ő akarata szerint tett... Nagyon nagy hibát követtünk el, és nem értettük, nem tudtuk, hogy mi a baj.

„Bizalmad legyen az Úrban..."

Édesanyám halálával megtanított erre az Úr Jézus. Én édesanyámban bíztam, őt hívtam segítségül, pedig édesanyámat is Istentől kaptam. Mióta az Úrban bízom, mióta Őt hívom segítségül, mióta minden gondommal Hozzá megyek, megoldódik minden problémám. Az Úrnak minden lehetséges.

„Bizony, bizony mondom nektek: Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek" (Jn 16,23).

Mindketten megtapasztaltuk, hogy amikor teljes szívünkkel imádkoztunk, meghallgatta imádságunkat.

Pl.: iskolai felvételi, a kisfiam születése, a gyógyulásunk, házasságunk, stb.

Az Úr segítségével minden lehetséges számunkra:

A lehetetlen feladatok lehetségessé váltak, de az első lépést nekem kellett megtenni. Amikor az Úr akarata szerint Ferivel újra kellett kezdenem, féltem, hogy majd előjönnek ugyanazok a problémák. Örömmel tapasztaltam, hogy Feri megváltozott. Nekem húsz évem ment rá, hogy megváltoztassam, és nem sikerült. Most meg csak imádkoztam érte, és az Úr megváltoztatta. Én ugyanígy szabadultam meg egy csomó rossz tulajdonságomtól. A haragtól, a féltékenységtől, a zsörtölődéstől, stb.

Feri és Éva: Három év telt el a megtérésünk óta. Ebben a rövid időszakban több örömben és boldogságban volt részünk, mint az előző negyven évben. Eddig is sokszor örültünk, de ezek elmúltak. Aztán jött egy újabb, de az is elmúlt. Az az öröm, amit három éve tapasztalunk, nem múlik el. Isten öröme tette teljessé az életünket. Rájöttünk életünk értelmére:

Megtenni az Úr Jézus akaratát!

Hálát adunk az Úrnak végtelen türelméért, hogy ilyen sokáig várt ránk. Megkeményítettük a szívünket, és nem vettük észre egész életünkben, hogy ott van és hív. Ha egy kemény tárgyat formálni akarunk, összetörik. Nekünk is össze kellett törni ahhoz, hogy kinyíljon a szemünk, és meglássuk. Rájöttünk, hogy semmi nem történt hiába az életünkben, hogy az Úrnak mindennel célja, terve volt. Hálát adunk az életünkért, hogy elmondhatjuk mindenkinek, hogy tanúi lehetünk az Úr jóságának és szeretetének.

Köszönjük, Uram! Dicsőség néked, Uram!

Éva és Feri

TANÚSÁGTÉTEL

— A lelki munka eredményt hoz! —

Rájöttem: nincs eredmény munka nélkül.

A ménfőcsanaki lelkigyakorlat nekem iszonyú nagy munkát jelentett, de megérte.

Igazából én éppen ezt a munkát akartam kikerülni, és enélkül a munka nélkül akartam eredményt elérni. Vagy ha felismertem is, hogy szükség van a munkára, nem volt erőm hozzá. Az életemben többször is megtapasztaltam a Szentlelket, de ez nem változtatta meg lényegében az életemet. Csupán egy-egy nagyszerű élmény volt, amit a hétköznapok felmorzsoltak.

Nem tudtam átadni magam teljesen Istennek, mert úgy gondoltam, ez az egyéniségem rovására menne.

Nem akartam beállni a sorba, azt hittem, akkor én is csak egy arc leszek a tömegben. Képmutatásnak éreztem, amikor hallottam embereket, akik úgy szólították egymást: testvér. Lázadtam az ellen, hogy én is ilyen legyek. Küzdöttem a szorítóban Isten ellen. De három napi kemény munka után, amikor „betévedtem" az esti szentségimádásra, megadtam magam. Iszonyú nehéz volt átadni neki az egyéniségemet, de sikerült. Ezt a közösség támogatása nélkül nem tudtam volna megtenni, de ott voltak mellettem és egy emberként szurkoltak, segítettek nekem, imádkoztak értem. Szeretetük felém irányult, megértettem - megéltem - mit jelent ez a szó: testvér. És Isten helyrerakott, mint egy rossz órát: az órás finoman belenyúlt a szerkezetembe és elkezdtem járni, kiteljesedni. Megtaláltam magam benne, az egyéniségemmel együtt. Éreztem, ahogy végigszáguld köztünk a Lélek, akár egy tüzes vonat. Megérintett, és a homályt, amelyben éltem, eloszlatta.

Hála és dicsőség az Úrnak.

Sz. Endre

„A Szentlélek tüze valóságot akar. Ennek a tűznek át kell áradnia Jézus Krisztus egyházán, ahogy a vér árad az erekben. Isten égő népe és egész égő Egyháza meg fogja nyerni elveszett nemzedékünket Isten számára!" – R. Bonnke

OLYAN VAGYOK-E, MINT JÉZUS, VAGY ÉPPEN CSAK VALLÁSOS VAGYOK?

John-Michael Talbot új szerepet és új szolgálatot vállal

Huszonkét lemez-albuma jelent meg azóta, amióta kortárs-keresztény zeneszerzőként sikeres pályafutása elkezdődött, és John-Michael Talbot még most is szereti saját muzsikáját. És most is szeret katolikusnak lenni, egyszerű kolostori életet élni, evangelizálni, segíteni a világ szegényeit, és mindezt házas emberként tenni. 1988-ban John-Michael feleségül vette Viola Pratkát, és ez a lépése mind barátait, mind pedig a barnaruhás zenész rajongóit meglepte. Külső megfigyelőknek úgy tűnt, hogy a házasság nem illik bele az ő életstílusáról alkotott képbe, Talbot azonban egy régi kelta hagyományban talált modellt a „házas emberek kolostori életmódjára." *„A kelta kolostoroknak volt feladatuk a mai Írország, Skócia és Anglia evangelizálása"* - mondja. *„Ezek a kolostorok sok egységből álltak - tulajdonképpen kolostor-falvakról beszélhetünk -, férfi szerzetesek, apácák és családok is éltek bennük. Településünket 'Kis remetetanyának' nevezzük és ez tulajdonképpen faluvá fejlődött, kápolnánk, közös épületeink vannak, és külön területen élnek a férfi szerzetesek, külön az apácák és külön a 'Szeretet kis testvéreinek' családjai. A családok normális családi életet élnek közösségben, itt gyakran együtt imádkoznak és életük részévé teszik az evangéliumi szegénységet és egyszerűséget."* Talbot szerint Viola bekapcsolódása őt Istennek jobb emberévé tette. Fásultságában kihívást jelent számára. John Talbot pedig a többi kereszténynek kihívás a „Kereszténynek kért folytatott kereszteshadjáratban", ami a „Szeretet testvéreinek" vándorszolgálata. Ennek a szolgálatnak a csoportjai különböző területeket látogatnak meg, és ott egy héten át vagy még hosszabb ideig evangelizálnak imával, énekléssel, az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlásával. Talbot ilyen hétvégi kereszteshadjáratokat vezet. Üzenetük ez: *„Merjétek elfogadni Jézus szavait. Merjétek hinni, hogy Jézus komolyan gondolta, amit mondott. Adjátok el mindeneteket, amitek van, hagyjatok el mindent, és jöjjetek, és kövessetek engem."* Mindenféle módot kigondoltunk arra, hogyan lehet megvalósítani az evangéliumi szegénységet és egyszerűséget. Higgyünk Jézusban és kezdjünk el evangéliumi életet élni. Talbot szerint a kereszteshadjáratot nagyon lelkesen fogadják. Teljes gyülekezetek - éspedig a katolikus egyházban, amint azt Talbot hangsúlyozza - követik hívásukat, amikor az oltárnál felszólítják őket. Később azután néhány résztvevő csatlakozik a Szeretet kis testvéreihez az egyre többeket vonzó közösségi életben is. Ezek a családok és egyedül élő személyek nem költöznek a közösségnek az Arkansas-beli központjába, hanem lakóhelyükön egyesülnek kisebb csoportokba, és bátorítják egymást a radikálisan keresztény életre. Talbot lelkesen említi, hogy az ilyen családias együttlét az embereknek a közösség iránti éhségét fejezi ki az Egyesült Államokban és más országokban, ahol az embereket prédikációik nyomán megérintette az evangélium üzenete. Talbot ezen kívül kevésbé formális szolgálatot is teljesít minden évben. Mintegy tucat emberrel együtt minden évben „Hitet megerősítő sétát" tesznek. Plébániáról plébániára járnak és felajánlják szolgálataikat. Amikor megérkeznek, Talbot ezt mondja a plébánosnak: *„Prédikálunk, énekelünk, üvegezünk, füvet nyírunk, beteget látogatunk. Mindent megteszünk, amiben csak hasznára lehetünk, és ha azt akarja, hogy tovább menjünk, azt is megtesszük."* John-Michael Talbotnak a szegényekkel kapcsolatos tevékenysége a Mercy Corps International-en keresztül találkozik a más országokban folyó ilyen tevékenységgel. Azt mondja: *„Vannak dolgok, amiket meg tudunk tenni itt a saját országunkban, de be kell kapcsolódnunk a nemzetközi tevékenységbe is. Minden évben 42000 ember hal meg éhség következtében, ebből 40000 12 év alatti. Mondják, hogyha minden keresztény csak 50 centet adna naponta, egy év alatt meg lehetne szüntetni az éhséget a világon. Ismerek embereket, akik ennél többet költenek naponta szódavízre. El kell utasítanunk a materializmust, és egyszerűsíteni kell életünket."* Életünk egyszerűbbé tételének egyik módja szerinte az, hogy minden vásárláskor feltesszük a kérdést: „Kívánjuk-e ezt, vagy valóban szükségünk van rá?" Szent Ágoston mondja, hogy amíg szegény emberek vannak a világon, a megkívánt, nem szükséges dolgok birtoklása azt jelenti, hogy ezt a szegényektől loptuk el. Talbot szerint ideje megkérdezni magunktól: Istent helyezem-e első helyre, vagy ezt a dolgot? Jézushoz vagyok-e hasonló, vagy éppen csak vallásos vagyok? Talbotnak a Mercy Corps-szal való együttműködése elsősorban a tudatosság növelésére és alapítványok létesítésére törekszik. A Talbot hangversenyein tartott gyűjteseknek általában a Mercy Corps a haszonélvezője. John-Michael manapság csak esetenként szerepel hangversenyeken, idejét inkább a közösségében végzett munkával, új könyvek írásával és zeneszerzéssel tölti. Két legújabb lemeze a „Jöjj, imádd az Urat" (Come Worship the Lord), amely a Szeretet testvérei által előadott énekek és imák gyűjteménye, és a „Rejtekhely" (Hiding Place), amely a korábbi hanglemezek békés zenei stílusához tér vissza. Rajongóinak nem tetszik, hogy ritkán lép fel a nyilvánosság előtt. A vásárlók nagyon kedvezően fogadták ezt a két albumot; Talbot muzsikáját nemcsak ő maga kedveli, mások is szeretik azt.

Lisa Ferguson (A New Covenant engedélye alapján)

MIÉRT FÉLSZ ISTENRE HAGYNI AZ ÉLETEDET?

I. rész

Erőteljes védekezés

Amikor egy alkalommal részt akartam venni a karizmatikus megújulás Salzburgban megrendezésre kerülő bevezető szemináriumán, csodálattal vettem észre, hogy milyen erőteljes elutasító magatartás alakult ki bennem már eleve ezzel a tervemmel szemben. Ebben nem volt semmiféle ésszerű fenntartás, semmiféle félelem az extatikus-hiszterikus kinövésektől, semmiféle idegenkedés a szeminárium tárgyától.

A Szentlélek teológiájával Heinrich Kahlefeld tanításai alapján már évtizedek óta megbarátkoztunk, olyannyira, hogy az kimondottan a szívünkhöz nőtt. Olyan emberek, akiknek véleményére sokat adok, elmondták nekem, hogy milyen mélyen érintette őket egy előző, Freisingben megrendezett szeminárium.

Miből támadt tehát bennem a védekező magatartás? Azért mentem Salzburgba, hogy hanyag imaéletemet lehetőleg élőbbé és teljesebbé alakítsam; de azért is, hogy a mindennapos szellemi megterheléstől megszabadulva rátaláljak egy nagyobb teljességre. Mindez azonban nem alapozhatta meg a bennem feltámadt aggályt, elutasítást! Mi alakított tehát ki bennem olyan ellenállást, hogy Salzburgban éjszakákon át nem tudtam rendesen aludni?

Miután 30 éves pszichoterápiás munkám során megszoktam, hogy rákérdezzek önmagamra, két lehetséges indítékra bukkantam. Az első egészen felszínesnek látszott: nehéznek tűnt számomra a személyes ima hangos kimondása. Részben, mivel nem szoktam hozzá a spontán imához, részben pedig a vallásos szégyenlősség egy bizonyos fajtája miatt szokatlan volt bennem az a gondolat, hogy magamat nyíltan megmutassam; „Szívem titkát kiszolgáltassam." Ehhez járult egy jókora hiúság: túlságosan szegényesnek tűnt előttem, hogy ne tudjak többet mondani: „Uram, itt vagyok" vagy „Arra vágyom, hogy Te megérkezzél" vagy „Te itt vagy, köszönöm", miközben körülöttem az imaszövegezésben olyan járatos teológusok kéréseiket találóan fogalmazzák meg. Az általam felállított követelmény, hogy az Urat ilymódon méltóan szólítsam, elzárta előlem a Hozzá vezető utat.

Az első indíték - ez most már világos - abból a nehézségből származott, hogy az engem körülvevő emberek ellenére is fel tudjam magamat tárni: nyilvánosságra tudjam hozni szegényes mezítelenségemet; le tudjam vetkőzni saját szerepemet, bizonyos értelemben tehát védtelenül ki tudjam magamat szolgáltatni!

A második indíték abból a sejtésből keletkezett, hogy az Úrnak való önátadás egy még sokkal átfogóbb értelemben vett magam kiszolgáltatását jelent. Mi lesz velem, ha engedem, hogy életemen a Lélek uralkodjék? Önök bizonyára érzik e mögött a kérdés mögött a bizalmatlanság alig hallható megnyilvánulásait. A védekezés tehát egyúttal önbiztosítási törekvés is volt a ráhagyatkozás aktusával szemben!

A bennem lezajló egész lelki folyamat olyannak tűnt előttem, mint amely az egész emberi magatartásra jellemző. Az analítikus pszichológiában is közismert, hogy minden - az előbbre jutásra irányuló - törekvésbe ellenállások épülnek be. Ismeretes, hogy milyen nehéz megszokott gondolatokat feladni és átértékelni; még akkor is, ha az ember a megszokott sötétségét egy új, egzisztenciális világossággal cserélhetné fel.

Amikor végül Mühlen professzor felkért, hogy itt és ma tartsak egy előadást, ezt abban a reményben vállaltam el, hogy néhány résztvevőt a jobb önismeret megszerzéséhez segíthetek hozzá.

Bizalom és bizalmatlanság

Mindnyájan elevenen ható ajándékként és feladatként kaptuk emberlétünket, vagy helyesebben szólva emberré válásunk lehetőségét.

A fejlődésre és kibontakozásra való képességet, amelyet senki el nem vehet! Minden előrelépés a bátorság, a bizalom és ráhagyatkozás aktusain át valósul meg. Ez fordítva is igaz! Bizalmatlanság, aggály és az ezekkel párhuzamosan fellépő önbebiztosítási törekvések megállást jelentenek az életúton és valójában visszalépések. Tehát azt lehet mondani: a bizalom az IGEN, a bizalmatlanság a NEM!

Vizsgáljuk meg, mi a helyzet a bizalomra való képességgel és a bizalmatlanság keletkezésével kapcsolatban. Kimutatható, hogy a gyermeknek már az anya testében, megszületése előtt bizonyos élményei vannak, amelyek mintegy pecsétként nyomódnak kedélyébe és befolyásolják egész későbbi életét. Önök bizonyára tapasztalták: az emberekkel való szorosabb kapcsolatokban kisugárzásszerű hatások jelentkeznek, melyek átterjednek egyik emberről a másikra, mint pl. a harmónia vagy az aggály, az ijedtség vagy a higgadtság, béke vagy az üldözöttség érzése. Az édesanya pozitív érzései már az anyaméhben fejlődő magzattal is megosztódnak és ennek a fordítottja is igaz.

Fel kell tételeznünk, hogy csaknem minden ember már a születése előtti időben első és legfőbb élményként átélte az „ős-mi" élményét édesanyjával kapcsolatban, mint védettséget. Az ebből származó ősbizalom a legtöbb csecsemőnél megfigyelhető. Az „ős-mi" először az „Én" megtalálásának időszakában oldódik fel (tűnik el), és az ősbizalmat is csak a korán megkezdődő életharcok, valamint a szokásos csalódások zavarják meg kisebb-nagyobb mértékben. A kisbaba a félelem érzését általában akkor éli át először, amikor a szülés alkalmával az anyai test szűk csatornáján át a napvilágra préselődik.

Az újszülött számára az anya „Élet" és „Világ" és „Isten". Kettőjük kapcsolatának módja beprogramozza, hogy a gyermek és később a felnőtt miként viszonyul az élethez. Tudjuk: ahogy az anya bánik a gyermekkel, úgy sajátítja el a gyermek az önmagával való bánásmódot. Ha azt tapasztalja, hogy feltétlenül elfogadják, ő is hasonlóképpen problémamentesen fog IGEN-t mondani önmagára. Ha nem bánnak vele gyengéden, és akadályozzák érzésvilága kibontakozását, soha nem fogja önmagát szeretetreméltónak tartani, és emocionalitása nem tud kibontakozni. Ha elkényeztetik, később mindig arra fog törekedni, hogy a kellemetlenségeket elkerülje. Ha a bizalom hiányát tapasztalja, a bizalmatlanság fogja meghatározni életérzését, azt fogja mondani önmagában: nem tudok megbízni sem önmagamban, sem másban. Megfordítva: egy szeretetben bővelkedő gyermekkor a lét egész horizontjával szembeni bizalomra alapított magatartásra vezet. Ha tehát a gyermek számára élménnyé válik a mosolygó szem, a meleg bőr, a tejet és megnyugvást biztosító anyai kebel illata, ha felfogja édesanyja jól ismert szívverését és gyengéd hangját, akkor a békét és biztonságot kapja meg, és akkor bátorságot nyert az élethez.

Az ilyen gyermek nem marad sírva a földön, hogyha az első lépéseknél orra bukik. Apja vagy anyja bátorítják, hogy újra felkeljen és bátorságot merítsen az önálló lépésekhez. Eközben nő az önbizalom és az élethez szükséges bizakodás.

Ugyanez a helyzet az emberré-válás minden későbbi lépésénél. A bátorító nevelés hátterében az elesések, vereségek, hibák és gyengeségek nem olyan nagy jelentőségűek. A fontos az, hogy az ember újra felkeljen és előre haladjon.

Minden előre való lépés az élet nyeresége; még a dackorszak terhes fázisai és a pubertáskori elszakadás is. Minél inkább bízott a gyermek a szülőkben - és ők a gyermekben -, minél inkább elfogadják őt: „Azzá lehetsz, aki vagy", annál inkább növekszik a bátorság az élet merész elfogadására; nyitottnak lenni az emberek számára, megnyílni az élmények teljessége felé és késznek lenni ezekre teljes szívből válaszolni.

Az aggály és a bizalmatlanság keletkezése

Tudjuk, hogy kevés ember számára adatik meg a zavartalan és szabad fejlődés szerencséje. Majdnem mindenki fejlődését kisebb-nagyobb akadályok hátráltatják. Én itt csupán három helytelen szülői magatartást szeretnék megemlíteni, amelyek az aggály és bizalmatlanság kialakulásának okozóivá válhatnak.

1. Az első a szeretetteljes odafordulás és barátságosság hiánya: amikor nincs idő a gyermekre; türelmetlenség a gyermekkel szemben és számára érthetetlen szeszélyesség, hangulatváltozás. Ezek hátterében gyakran tudatlanság, lustaság, az önuralom hiánya és önzés áll; gyakran a szülők idegessége, vagy meg nem oldott belső problémáik, pl. a házasság terén.

2. Kevésbé ismeretes, hogy a gyermekhez való túlzott odafordulás és gondoskodás is károkat okozhat. Az elkényeztetés akadályozza az önbizalmat és a frusztrációs élmények iránti tűrőképességet. Az ember azért nem bízik abban, hogy a nehéz feladatokat is meg tudja oldani, hogy a fájdalmakat és csalódásokat ki lehet bírni és túl lehet élni, mert soha nem tanulta meg ezt; mert a szülők minden nehézséget elhárítottak az útjából. Az ember azért hajlik arra, hogy a küzdelmeket lehetőleg elhárítsa az útjából, mert szülei nem bízták a gyermekre, hogy egyedül megálljon és egyedül járjon, különösen aggályos szülőknél fordul ez elő, hogy gyermekeiket szinte pórázon tartják és gyámkodnak fölöttük, gyakran egy életen át. Különösen az anyák, akik saját létjogosultságukat gyermekük tőlük való függéséből akarják származtatni, úgy őrködnek a csaknem felnőtt gyermekeiken, mint a tyúk a csibéi fölött és nem akarják őket soha kiengedni a kezükből. Az ilyen birtokolni vágyó szeretet önzés. A gyermekek az élettől való aggódással, kisebbrendűségi érzéssel reagálnak. A „jó" gyermekek módján szégyenkeznek a pubertáskori elszakadási törekvéseik miatt, hogy elkerüljék a küzdelmet és ez megzavarja fejlődésüket.

3. A bizalmatlanságnak, mint életérzésnek a keletkezése szempontjából a szülők és a gyermekek közti hibás kapcsolatok tömegéből még egy harmadik magatartásmódot is kiemelek, mert ez igen jelentős a későbbi vallásos élet szemszögéből.

Azokra a szülőkre gondolok, akik a gyermekeiktől először teljesítményeket követelnek, mint pl. legyen jó, hozzon jó osztályzatokat, feleljen meg az elvárásoknak, legyen alkalmazkodó, mert mindez előfeltétele annak, hogy ők a gyermeket szeretettel elfogadják. Ez megfordítva annyit jelent: ha nem vagy jó, nem akarunk téged szeretni!

Mivel minden gyermeknek szüksége van arra, hogy szülei igent mondjanak rá, és elismerjék őt, a gyermek görcsösen azon igyekszik, hogy szülei követelményeit és elvárásait teljesítse. Jól viselkedik, szorgalmasan tanul, semmi nehézséget nem okoz az érlelődés éveiben, min-

dig alkalmazkodik, perfekcionistává válik, és soha nem nő fel igazán.

Ha igyekezete ellenére nem kapja meg az őszinte szeretetet, mert szülei erre egyáltalán nem képesek, akkor ezért nem őket okolja, hanem, önmagát. Negatív kritikával és akadékoskodással könnyű a gyermeket kézben tartani és alkalmazkodóvá, engedelmessé tenni. Ám az ilyen gyermek nem tanulja meg léte és teljesítményei közt a különbségtevést. Létét úgy éli át, mint amely nem szeretetreméltó. Innen ered a bizalmatlansága, az önmaga elleni gyűlölet és megvetés. Az ilyen emberek aggodalmaskodva érdeklődnek a velük szemben álló gondolatai iránt. Mit gondol ő rólam? Mit vár ő tőlem? Mit kell nekem tennem, hogy elfogadjanak? Bezárkózik, álarcot ölt, be akarja magát biztosítani minden lehetséges hibával szemben. Teljesen hasonlóvá válik ehhez az Istennel szembeni magatartása is. Bizalmatlanság, bebiztosítási törekvés vele szemben, teljesítmény-vallásosság és mágia, aggály a léttel szemben.

Azért neveztem az ilyen szülői magatartást természetellenesnek, mert a gyermek természettől fogva válaszadó lény. A megtapasztalt szeretetre viszontszeretettel tud válaszolni; a megtapasztalt bizalmatlanságra aggállyal felel. Tehát az, aki a gyermektől teljesítményt követel még mielőtt igen-t mondott volna neki, a természettel ellentétes módon cselekszik. A jó szülők egészen magától értetődően fogadják el gyermeküket. Ő a gondoskodó szeretetük célja. Éppen így minden ember Isten célja. A mi feladatunk az, hogy kívánjuk jövetelét, hogy önmagunkat megnyissuk az Ő szeretete előtt, hogy rábízzuk magunkat.

Az aggályt, amiről itt folyamatosan beszélünk, világosan meg kell különböztetnünk a félelemtől. A félelem mindig valamitől vagy valakitől való félelem. Félünk éjszaka jeges úton közlekedni. Az aggály a semmi horizontjában keletkezik, végül is a NEM-léttől való aggódás.

„Ha a férjem folyton gáncsoskodik körülöttem, mintha megsemmisült volna az énem" - mondta egy asszony. „Ha az anyám a szeretőjéhez megy, mintha egzisztenciámat kitörölték volna, mintha tönkretették volna" - vallotta egy másik.

Összefoglalás

Legyen elég ez a néhány vázlatos gondolat az éngyengeségnek, a bizalmatlanságnak és a lét-aggálynak ábrázolására.

Foglaljuk össze első eredményként a következőket:

1. Minden ember több-kevesebb fejlődési zavaron esik át. Mindenkinek hordania kell a terhét, az egyiknek nehezebbet, a másiknak könnyebbet. Ennek tulajdonképpen türelmességhez kellene vezetnie, mind a saját, mind a mások hibás magatartásának sorsként való könnyebb elfogadásához.

2. Minden emberben van aggály. Az aggály vagy szorongás válasz a saját gyengeségeinkkel való találkozásunkra és kiszolgáltatottságunkra, annak hiányára, hogy létünket jogosnak tartsuk, az egzisztencia hiányzó igazoltságára, a megtapasztalt tagadásra, azaz megsemmisítésre. Akiben semmiféle aggály nem tudatosul, meg kell önmagát vizsgálnia milyen módon fojtja el vagy alakítja át azt.

3. A bizalom az életnek mondott IGEN - a bizalmatlanság az életnek mondott NEM. Azt mondhatnánk: a bizalmatlanság - mivel ellensége az életnek - maga a gonosz. Aki bizalmat ajándékoz és ébreszt, Isten akarata szerint jár el. Aki bizalmatlanságot vet, a lét- és élet-aggályt táplálja, és elzárja az Istenhez vezető utat. Láttuk, hogyan keletkezik a bizalmatlanság és közben felismerhettük, hogy ezt nem lehet az embernek személyes bűnként felróni.

4. A bűnösség érzését (amely mint a lélekre hangoltság vagy a cselekvések spontán indítéka egészen a gyermekkorig nyomon követhető) nyelvileg is világosan meg kell különböztetni a bűntudattól. A gyerekes bűnösségérzés, vagy ennek a kicsúcsosodása skrupulusokban nem tárgya a bűnbánat szentségének. Az ebben szenvedőknek emberi segítségre van szükségük, bátorításra, bizalommal teljes odafordulásra. Vizsgáljuk meg saját magatartásunkat, mennyiben motiválják azt titkos aggályok és bűnösség érzések.

5. Egy olyan embernek, akin az aggály és bizalmatlanság uralkodik és különböző önbiztosítások zsákmányává vált, nem kell hangoztatnunk: „Neked csak hinned kell!" Ezt gúnyolódásnak fogja érezni, mert a lelke mélyén igenis hinni szeretne, de nem tud. Még rosszabb, ha bizalmatlanságát bűnként rójuk fel neki. Csak bátortalanabbá tenné, s arra kényszerítené, hogy Istentől és az élettől még jobban eltávolodjék. Sokkal inkább arra van szüksége, hogy bizalmat tapasztaljon, hogy ezáltal benne a megtestesült bizalmatlanság fokozatosan bizalommá alakuljon át.

Lebontani a bizalmatlanság falait

Ha nyílt bizalommal közeledünk az olyan ember felé, aki telve van bizalmatlansággal, s ezzel önmaga és a világ közé falakat épített, nem várhatjuk, hogy nyomban elfogadásra találunk nála. Egy ifjú hölgy, aki vendégünk volt, így ír: „Úgy tűnik nekem, mintha azt a bizalmat, amelyet önök előlegeztek meg számomra, egyszerűen nem tudnám elfogadni, hanem azt részemről bizalmatlansággal hárítanám el. Most válik számomra egészen benső módon világossá, milyen görcsösen önmagam foglya voltam csaknem mindvégig. Ami a gyermekkoromból és ifjúságomból elsődleges emlékként megmaradt, az az örömtelenség és a diszharmónia nyomasztó érzése, egy állandó résen-levés szükségessége, aggály, féltékenység és gondok. Mindig azt gondoltam: én olyan vagyok, hogy engem nem lehet szeretni. Ezért

olyan nehéz számomra azt hinni, hogy engem valaki valóban elfogad vagy legalábbis elismer." A gyermekkor óta meglévő bizalmatlanság az érzületben gyökerezik, és sok szempontból túl van az értelmi megismerésen, sőt ellentétben is áll azzal. Nem kevés azoknak a száma, akik úgy vélekednek mint az az asszony, aki ezt mondta nekem: „Én jól tudom, hogy a férjem szeret engem, de legbensőbb érzésemben ezt nem tudom elhinni." Sok türelem kell ahhoz, hogy mindig újból és újból bátorítsunk, hogy ezzel a bizalmatlanság élettagadó hangjának a hatalmát fokozatosan megtörjük és lebontsuk az önbebiztosítás falait.

Mindezekben a kiszolgáltatott emberrel találkozunk. Mint a gyermek, teljes mértékben függ a környezetétől, mi is életre és halálra ki lehetünk szolgáltatva. Aszerint, hogy a gyermek az első három évben mit tapasztal, alakul magatartásának programozottsága, és meg kell gondolnunk, hogy a kis emberpalántának az Istenhez való viszonya is ilyenkor kezd kialakulni. Aggály vagy védettség a szülőkkel kapcsolatban: aggály vagy bizalom az élettel szemben, mindezek következménye: aggály vagy hit Istennel szemben. - Uram, én hiszek, segíts az én hitetlenségemen!

Ez azt jelenti: igen kevesen vannak, akiket egyértelműen a bizalmatlanság és az aggály ural. Az élet legtöbbször nem a vagy vagy alternatívái között mozog, hanem ellentmondó érzések szintézise jellemzi. Az ellentmondásosság emberi természetünk alkotó része akkor is, ha ezt talán nem akarjuk elfogadni. Épp annyira vagyok bátor, mint amennyire gyáva. A világosság felé törekszem, és mégis maga felé vonz a sötétség. Önfeláldozóan szeretek és emellett valóban önző is lehetek. Ki ne ismerné a szeretetet és a gyűlöletet ugyanazzal a személlyel kapcsolatban! Aki nem akarja észrevenni saját ellentmondásosságát, azt ami neki nem tetszik, „árnyékba helyezi". Ezáltal azonban neurotikus komplexusok keletkeznek.

Bizalmatlanság Istennel szemben

Mint minden előrehaladás, úgy az Istennek való önátadás is bizalmat tételez fel és alapjában véve kockázat. Egyáltalán nem magától értetődő Istenben bízni. Az eddigiek alapján világossá vált előttünk: szülők-élet-világ-Isten a kisgyermek átfogó élettapasztalata. Gyakran hangzanak el jóakaratú lelki buzdítások úgy, mintha egy felemelt mutatóujj mondaná: miért vagy csak Istennel szemben bizalmatlan! De vajon nem állítottak-e elénk túl gyakran olyan istenképet, amely nem timor filialis-t (gyermeki tiszteletet), hanem sokkal inkább a timor servitutist (szolgai félelmet) keltette fel?

Ebben Isten a minden emberi hatalmasságot meghaladó személy volt, aki hatalmasabb az atyáknál, a vezéreknél, a királyoknál és császároknál. Ha már ezek az utóbbiak hatalmasak és félelmetesek voltak, Istennek magának mindenhatónak kellett lennie: „A hatalmasságok és erősségek feletti Úr", aki felette áll a tekintélyt parancsoló hadaknak, hadvezéreknek, akiket felhasználhat arra, hogy egész népeket kiírtson. Ekkor Isten bírói kardot tartott a kezében, amelyet az embernek nagyon is tiszteletben kell tartania és félnie kell Istentől, nehogy az ember véletlenül halálos bűnbe essen - és akkor aztán vége.

A fenyegetés hírnökeként jár el az, aki vihar alkalmával azzal fenyegeti gyermekét, hogy az égi papa szid most téged, mert már megint nem voltál elég jó. És ha a gyerek megütötte magát: Látod, Isten büntetése! Ez a félelemre alapított nevelés, amelynek az a célja, hogy alkalmazkodó, kényelmesen kezelhető gyermekeket vagy alattvalókat alakítsunk ki. Fenyegetés egy olyan Istennel, aki előtt az embernek nagyon kell magára vigyáznia - ez nagy kárt okoz!

Végezetül tudjuk, hogy minden gyermek a szülőkről szerzett tapasztalatai alapján alakítja ki istenképét. Ezért Isten atyai vagy anyai tulajdonságokkal rendelkezik. Fenyegetőző szülők fenyegetőző istenképet közvetítenek! Ha az atya legalista volt, akkor ő „a halálraszánt törvényt" képviselte. Ha az anya szeszélyes volt, Istenre sem képes rábízni magát a felserdült gyermek. Ha az atya teljesítményeket követelt, mielőtt jóságosnak mutatkozott, ez teljesítmény-vallásossághoz vezet. Egy ilyen Isten elől inkább kitér az ember. Szolgáltassam ki magam neki? „Én félek a kereszttől, amelyre engem is felfüggeszthet, mint a saját Fiát. Én nem vagyok ehhez elég erős. Szeretném magam ettől megóvni" - nyilatkozott nemrég egy betegem.

Legfőbb ideje felülvizsgálni az istenképről való evangéliumi üzenetet és jól átgondolni az „Abba" „Apácska" megszólítást, elmélkedni a tékozló fiút visszaváró Atyáról és Pásztorról. Még számos nehézséget kell leküzdenünk, amelyek önátadási vágyunk útjában állnak.

Friedrich Gagern

Következő számunkban folytatjuk.

„Semmi egyebet, csakis egy égő üzenetet kell továbbadnunk a világnak: Nem tűzijátékot kell rendeznünk, hanem az Egyház minden tagjának Isten meleg fényét kell tükröznie." – R. Bonnke

TANÚSÁGTÉTEL

Hetek óta fészkelődött már bennem valami, de elnyomtam magamban azzal az önző megokolással, hogy olyan kis senki, semmi vagyok, akinek nincs joga másnak elmondania örömét, csak az Úrnak köszönnie szüntelen.

Annyi boldogtalan, életcél nélküli emberrel találkoztam azonban mostanában, hogy már képtelen vagyok tovább titkolni az örömömet, boldogságomat, amit Jézusnak köszönhetek életem átalakításáért.

Hosszú-hosszú évek óta éledezett a szívemben egy picike szikra, egy bimbó csírája a hitről, de mint oly sokan mások, világias szemlélettel felnevelkedve, erős zárakkal üvegfalú ketrecbe bilincseltem. Ha néha nagyon egyedül voltam néhány percig, magamba néztem és az üvegen keresztül egy pillantást vetettem rá.

Teltek az évek és a körülményeim, hangulatom változásai során fűrészelgettem le a zárakat, lakatokat.

Életem egyik leghatalmasabb élményeként egy kínosan mély völgyből való felkapaszkodás utáni vidám sétám során elhaladtam egy templom mellett. Valami mágnesesen vonzott az ajtó felé. Benn először csak az a furcsa illetődöttség fogadott, ami mindenkit megérint, ha ilyen csendes, nyugodt helyre belép, aztán tudatosult bennem, hogy ahol vagyok, az az ISTEN HÁZA! Ültem, talán már órák óta és bámultam: míg egyszer egy óriási roppanással szétrobbant bennem az üvegkalitka!

Azóta a bimbó csírája növekedni kezdett; a Szentlélek szemináriumon táptalajba ültették; gondos, ápoló kezek szorgalmasan locsolták, simogatták, szeretettel táplálták. Olyannyira, hogy kivirágzott! Nem lehet elmondani azokat az érzelmeimet, érzéseimet, amiket a Lélekkeresztségben átéltem! Láthattam mások arcán a csodát, a boldogságot, a megtapasztalást! Kifejezéseink olyan szegényesek, nincsenek arra gyarló szavak, amikor valaki átélhet ekkora kegyelmet, hogy egy gyenge, alkalmatlan embert érdemtelenül is meghív Jézus a szolgálatára, és mellé még egy színes csokor ajándékot is átnyújt.

Csodálatos, hogyha utolsó leheletünkig dicsőséget, köszönetet, hálát zengünk, akkor sem tudjuk elegendően magasztalni az Úr csodáit, hatalmát, jóságát, hűséges szeretetét, figyelmét, kegyelmét, adományait.

A hozzá vezető út - a kevés kivételtől eltekintve - nem egyenes, nem sima. Akadnak domb nagyságú buckák, amelyekre felfelé mászva az ember könnyen arra a következtetésre jut: ha nem látja az út végét, csupán hiú remény, hogy a megfelelő irányban halad.

Ilyen pillanat mindenki életében adódhat, de senki ne forduljon vissza félútról, ne is próbálkozzon megkerülni a hegyet (mert ekkor óriási a veszély, hogy nem a megfelelő ösvényen folytatja útját), hanem szépen mászszon a tetejéig és ott körülnézhet, hogy merre is kell továbbhaladnia. Az én utam meglehetősen hepe-hupás képet mutatott, gyakran úgy véltem, hogy az a fény, amit a végén látok, olyan erős számomra, hogy már nem bírom elviselni, és inkább hátat fordítok neki.

Mégsem tudtam létezni a látása nélkül, így egy tükröt ragadtam, de ez a tükör erősen torzított. Aztán átadtam az életemet Jézusnak, de még ekkor sem ment minden simán, néha úgy viselkedtem, mint egy csacsi, akit a gazdája kötőféken vezet. A csacsi makrancos, minduntalan el szeretne szabadulni, hogy a réten futkározzon egy kicsit, vagy meglát egy másik csacsit, esetleg egy szénabogyát és szívesen odakocogna hozzá. Olyan voltam, mint egy hegymászó, akinek fentről lebocsátanak egy jó erős, vastag kötelet, belekapaszkodik, a derekára erősíti és elindul felfelé. Félúton rádöbben, hogy az egyénisége nem bontakozhat ki, kikapcsolja a karabinert és önerejéből halad tovább. Hogyan lehettem ilyen vak, nem tudva, hogy a kötél nem vonszol, csak segít, csupán biztosít!

Milyen csodálatos, amikor egy ember felfokozott éntudata eltűnik, amikor a büszkeség elenyészik és átveszi helyét az alázat. Hetek óta folyamatosan áldom és dicsőítem Őt, napom minden percében köszönetet mondok és hálát adok azért a sok csodáért, kegyelemért, örömért és boldogságért, amit az életemben megtapasztalhatok.

De mi mást tehetnék,

...amikor Istent kategórikusan tagadó emberek egyik pillanatról a másikra megtérnek,

...amikor vallási vitákban olyan szavakat ad a számra, amelyek még engem is meglepnek, nemhogy a vitapartnereimet,

...amikor hűséges szeretetével sorra szabadít meg megszokott bűneimtől,

...amikor kérésemre mások életében is csodás változásokat tesz,

...amikor elhalasztgatott vizsgáim sorra sikerülnek jó eredményekkel,

...amikor megpróbáltatásokban akkora erőt, kitartást, alázatot ad, hogy boldogan viszem keresztemet,

...amikor olyan kísértéseket enged meg, amelyektől nem is olyan régen még fejvesztve menekültem volna, most pedig legyőzésük után fennhangon hirdethetem az Úr hatalmát, kegyelmét, jóságát, irgalmát,

...amikor naponta megtapasztalhatom az ima erejét,

...amikor arra hívott, hogy Szentlelke segítségével gyógyítsam meg műtét előtt álló, két éve beteg Édesanyámat és imám befejezése után saját szememmel megláthattam a javulást; de mit ér az én szemem, amikor az orvos kimeredt szemmel csodálkozik és azt nyilatkozza,

hogy semmi szükség műtétre, Anyu ráér félév múlva jelentkezni, mert olyan rohamos a javulás.

Olyanok vagyunk, mint a gyerekek a játszótéren. Az Atyánk, Anyánk a homokozó melletti padra ül és gyönyörködve figyeli, hogyan játszadozunk. De úgy szórakozzunk, hogyha eljön a pillanat, amikor meg kell fognunk a kezét és haza kell térnünk Vele, ne akkor kezdjünk el rohangálni, hogy visszaadjuk az elvett labdát, hogy bocsánatot kérjünk a mászókáról lelökött társunktól, ne kéressük magunkat, hogy szeretnénk még egyszer felülni a hintára, hanem fogjuk a saját játékainkat és boldogan ballagjunk Vele haza! Hálát adok Neked, Uram, tudom, hogy én egy pici porszem vagyok Nélküled, csak Veled és Általad lehetek valaki; egy olyan senki, aki szolgálhat, aki boldog, ha szenvedhet Érted, akit az éltet, hogy Benned másokat szerethet és szolgálhat! Amen.

J. Tímea
IV. éves egyetemi hallgató

A SÁTORON KÍVÜL

Sokszor úgy érzik az emberek,mintha az Úr mellőzné őket, ha nem tudnak részt venni egy olyan jelentős eseményen, mint az Assisi-beli lelkigyakorlat. Ebben a cikkben Patti G. Mansfield hangsúlyozza, hogy milyen hatalmasan működik az Úr az emberben - függetlenül attól, hogy jelen van-e fizikaikag valahol, vagy sem.

Ezt már ismerem! Ez történt velem is! - kiáltott fel barátnőm izgatottan. „Én nem lehettem ott veletek a lelkigyakorlaton, de Isten valahogy mégis megérintett engem!" Ez volt a tanúságtétele egy fiatal lánynak Duquesne-ből, aki nem vehetett részt a mi 26 évvel ezelőtti lelkigyakorlatunkon, amikor Isten hatalmasan kiárasztotta Szentlelkét a mi Biblia-csoportunkra. Mikor visszatértem a diákotthonba - telve örömmel és csodálkozással - a lelkigyakorlat után, ez a lány volt az első, akit felkerestem. Egy, a vőlegényével tett kirándulás akadályozta meg őt, hogy eljöjjön a lelkigyakorlatra. Milyen szomorú lehet, hogy elmulasztott egy ilyen megtapasztalást - gondoltam. De a legnagyobb meglepetésemre *ő is* találkozott a Feltámadt Úrral, amint vőlegényével autózott. Isten jelenlétének egy mély megtapasztalása lepte meg őket „az úton"! Arca ragyogott a találkozás fényétől. Meglepődtem. Mint a fiatal Sámuelnek, még nekem is „ismeretlenek voltak az Úr útjai". Nemrég keresztelkedtem meg a Lélekben, nem ismertem még fel, milyen csodálatosak az Úr művei - hogy a tér és idő korlátairól kiderül, *mennyire nem akadályai* az Ő kegyelmének. Barátnőm egyre jobban éhezett Istenre és megnyílt a szíve az Ő befogadására. Lelkileg egyesült velünk a Duquesne-i hétvégén. És így az Úr találkozott vele „az úton" és ő is magára ölthette az a erőt magasságból. Alleluja!

Visszaemlékezésemet nem egyszerűen a nosztalgia kedvéért írtam. Ez bátorítsa mindenki hitét és imáját, aki olvassa ezt az ICCRO Newslettert. Szeptember 13. és 18. között több mint 1200 testvér találkozik a világ minden részéről egy lelkigyakorlaton Assisiben az Egység Sátrában. Néhányan benne lesztek ebben az 1200-ban, de a többség nem. De sokan (remélem, mindannyian) naponta imádkoztok a Szentlélekhez (amint Metz és Cantalamessa atya ajánlotta), a *Jöjj Szentlélek* vagy a *Pünkösdi himnusz* soraival, esedezve az Úrhoz, hogy árassza ki Lelkét egy friss és új módon. Folytasd az imát! Lelkileg egyesülsz velünk, akik részt vesznek a lelkigyakorlaton Assisiben. És ha te magad egyre jobban éhezel Istenre, ha szíved megnyitod Felé, bízva remélem, hogy a Szentlélek szeretete és ereje újra leszáll rád akár az „úton", a „táborban", a „sátoron kívül" vagy bárhol - ahogy a kötelességeid és a körülmények diktálják számodra. Az Úr ereje határtalan!

Emlékszel Mózes és a 70 öreg történetére a Számok Könyvében? Fáradtan a vezetés terheitől, Mózes összehívott egy kiválasztott csoportot a Szent Sátornál. A Lélek leszállt rájuk és prófétáltak. De Eldad és Medad nem ment a sátorhoz. Ők még a táborban tartózkodtak, képtelenek voltak részt venni a kiválasztottak összejövetelén. Akadály volt ez az Úr előtt? *Egyáltalán nem!* A Lélek leszállt rájuk *ott ahol voltak* és arra indította őket, hogy ők is prófétáljanak. Józsue meglepődött, de nem Mózes, aki olyan bizalmasan ismerte az Urat, mint egy barát. Ő nem lepődött meg azon, Isten mi mindent megtehet! „Bárcsak az egész népet prófétává tenné, s kiárasztaná rájuk Lelkét az Úr!" - kiáltotta (Szám 11,29). Ha megkapod ezt a Newslettert az Assisiben tartandó lelkigyakorlat *előtt*, kérlek legyél különleges közbenjáró azokban a napokban. „Ti, akik az Urat emlékeztetitek, sose nyugodhattok. Ne hagyjatok nyugtot neki, míg Jeruzsálemet föl nem építi és dicsőségessé nem teszi a földön" (Iz62,6-7). Ha a lelkigyakorlat *után* olvasod, kérlek tudd, hogy imádkoztak érted, hogy a Szentlélek új kiáradásának kegyelme a tiéd is, ha kéred. Nyisd meg magad számára! Higgy Benne! Fogadd be Isten áldását!

Vajon mit keresünk mi „a sátorban", „a táborban", vagy az „úton"? Remélem azt keressük, hogy egész szívvel ismerjük, szeressük és szolgáljuk az Urat. Emlékezz: „Az Úr szeme átvizsgálja az egész földet és ő erősnek bizonyul azok előtt, akik egész szívvel benne bíznak" (2Krón 16,9). Ő belelát minden mélységünkbe, bárhol vagyunk. Ő kész és vágyakozik arra, hogy Lelkét mérték nélkül adja mindenkinek, aki meg akarja nyitni magát Neki (vö. Jn 3,34). Céljainkban egyként, együtt Máriával, az egyház szívében köszöntsük Őt imádságunkkal: „Jöjj Szentlélek!" *(ICCRO Newsletter)*

FÖLEMELEM NÉPEMET, MEGVÉDEM ŐKET

Mise után a templomban Mária megjelent és így szólt: „Fiam, egy nagy titkot tárok fel előtted. Segíts felkészíteni gyermekeimet, mert a kegyelem időszaka a végéhez közeledik. A mennyei Atya nagy kegyelem és irgalom időszakát adta a világnak és megengedte nekem, hogy eljöjjek és szeretett gyermekeimnek beszéljek; és hogy fiamhoz, Jézushoz hívjam őket a megtérésre való felszólítás által. Ebben a kegyelmi évben (1993) meg fognak szűnni megjelenéseim. Mindaz, amit felfedtem előttetek, Isten ajándéka volt számotokra. Sosem hagyunk el benneteket, de a nagy kegyelmi időszak a végéhez közeledik. Nem fogok már megjelenni gyermekeimnek Medjugorjéban, és sehol másutt a világon. A 12 csillag a fejem körül, amely a Jelenések könyvében van írva, Izrael 12 törzsét, a 12 apostolt és a medjugorjei kegyelem 12 évét jelenti (Jel 12). Az ok, amiért felszólítottam gyermekeimet megtérésre, imádságra, böjtre és a szentségek vételére - az volt, hogy felkészítsem őket Isten szerető oltalmazására és gondoskodására. Íme, feltárok egy nagy titkot előtted fiam, mert az Úr eljön és begyűjti első gyümölcseit és megoltalmazza őket, mielőtt a nagy próbatétel utolsó szakasza megkezdődik. Azokat, akik megtöltötték lámpásaikat (Mt 25,1-13) imával, a szentségek bölcs alkalmazásával, akik üzeneteim szerint éltek és elfogadták Fiamat, Jézust, az Úr felemeli és nem fogják látni a nagy fenyítéseket és megpróbáltatásokat (Jel 12,6.14-18). Isten népének két nagy felemelkedése lesz: egy a nagy megpróbáltatások előtt és egy utána. Azok, akiknek a hite langyos, hátrahagyatnak (Jel 3,14-22), de sokan ezek közül tisztára lesznek mosva a nagy megpróbáltatás ideje alatt (Jel 3,5-11). Szent Fiam és én megkértük a kiválasztottakat, hogy maradjanak hátra, hogy tanítsák és vezessék ezeket a langyos hitűeket az igaz hitre. A menekülés ajtaja zárva lesz a langyos hitűeknek, de nyitva lesz azok számára, akik hallgattak Fiamra (Jel 7,13-17). Szomorúság, baj, csapás jön rátok pásztorok, akik félrevezettétek az én kicsinyeimet! De van remény a langyos hitűek számára, mert sokan megtérnek a nagy megpróbáltatások alatt, fel lesznek emelve a felhők fölé az Úrhoz, amikor Fiam dicsőségesen visszatér és legyőzi az antikrisztust. Ébredj és légy készenlétben fiam, mert az idő elérkezett. Isten hatalmas irgalmának időszaka a végéhez közeledik. Ő az ajtóban áll. Örvendezzetek, mert szent Fiam eljövetele elérkezett, örvendezzetek!"

Igehelyek: Lk 17,34-36; 1Tessz 4,16-17; 5,1-9; 2Tim 3,1-5.

« • »

AZ ÚR ARATÁSA

A tabernákulum (sátor) ünnepe Szukkot (mai zsidó) ünnep.

Augusztus végén, szeptember elején (1992) ima közben állandóan visszatért bennem a „tabernákulum" szó. Mivel megszoktam, hogy a templomban a tabernákulum előtt imádkozom, nem törődtem vele különösebben, de a szó nem hagyott nyugton, folyton visszatért. Ezért megkérdeztem az Urat, hogy mit jelent ez. „A tabernákulum (sátoros) ünnepe a beteljesüléssel kapcsolatos. Az egyetlen zsidó ünnep, amely nem teljesedett be első eljövetelemkor. Ez az aratás ünnepe, az én aratásomé. 1992 október 12-én adok a világnak egy jelet, hogy megmutassam, hogy megkezdtem azt az ünnepet, aminek a beteljesülése már közel van, már az ajtóban van. Imádkozz szolgám, hogy az aratás bőséges legyen, mert a kegyelmi időszak a végéhez közeledik" (Mt 24,7-8; Lk 21,10; Jn 7,2). Szeptemberben tíz jó barátomnak elmondtam ezt a látomást és az 1992 október 12-i dátumot, ami az 1992-es zsidó naptárban a Szukkotnak (sátoros ünnep, tabernákulum ünnepe) az ünnepét jelentette. Figyeltük az eseményeket. Október 12-én az egyetlen jelentősebb hír az egyiptomi földrengés volt. A hír ezzel a címmel látott napvilágot a lapokban: „Az egyiptomi földrengést minden Jeruzsálembe vezető úton érzékelték." Én ekkor külföldön voltam, ezért ott mentem el egy templomba és imádságomban megkérdeztem az Urat, hogy ez-e a jel? Jézus ezt mondta (1992 október 13): „Igen, ez a jel! Egyiptom annak a szimbóluma, hogy a sátán fogva tartotta választott népemet; és ahogy megszabadítottam őket az egyiptomi fáraó fogságából, úgy fogom megszabadítani népemet ennek a korszaknak a végén. A tabernákulum 8 napos ünnepe aratásomnak és a szabadságnak az ünnepe. Az ünnep minden napja egy évet jelent. Ez egy 8 éves időszak lesz, amely 1992 október 12-én elkezdődött. Az első év (1992 október 12 - 1993 október 12) a kegyelem éve, ahogy hallhattátok Anyám által. Azután kezdődik a 7 éves megpróbáltatás, ahogy az az Írásokban (Szentírásban) előre jelezve van. Segíts felkészíteni népemet, mert az aratás közel van!"

Gospa Missions:
200 Wilderness Trail, Evans City, PA 16033

A fenyegető próféciáknál ne engedjük el a fantáziánkat, hanem ezek inkább még odaadóbb imára késztessenek bennünket és a Jézussal való szorosabb kapcsolatra.

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Lengyelország

A Lengyel Katolikus Karizmatikus Megújulás harmadik kongresszusát idén májusban tartották Szűz Mária czestochowai kegyhelyén. A konferencia címe ez volt: „Jézus él".

Az első napon a kb. 1000 imacsoport vezető kapott tanítást. Az előadásokon, imádságokon és szentségimádáson keresztül újra felfedeztük, hogy Jézus él a szívünkben. Bronislaw Dembowski püspök atya 100 paptársával együtt celebrálta a szentmisét. A szentmise után Hanna G. Waltz asszony, a Lengyel Nemzeti Bank elnöke - aki tíz éve tagja a katolikus karizmatikus megújulásnak - segített meglátnunk előadása által az élő Jézust a mai Lengyelországban. A konferencia arra indított bennünket, hogy imádkozzunk ezért az országért; azért, hogy a Feltámadt Krisztus megújult erővel nyilváníthassa itt ki magát. Imádkoztunk kormányunkért, a tömegkommunikációs eszközökért (médiákért), a lengyel családokért és egyházért. Az esti imádság alatt sok tanúságtétel hangzott el. Többek között egy fiatal lengyel házaspáré, akik két éve Szibériában evangelizálnak és tanúskodnak Isten szeretetéről. Imádkoztunk a poszt-kommunista országok evangelizációjáért és azokért, akiknek az a küldetésük, hogy ott szolgáljanak. Ezt a napot is - ahogy az összes többit - azzal fejeztük be, hogy kértük a Szűzanyát, járjon közben számunkra az egységért. Ennek a napnak a gyümölcse az az elhatározás lett, hogy mindannyian az új evangelizációért dolgozunk vagy saját országunkban, vagy valamely másik poszt-kommunista országban.

A következő napon körülbelül 100000 ember találkozott a Jasna Gora-i kegyhely előtt - azon a helyen, ahol két éve a világ minden tájáról összegyűltek a fiatalok, hogy együtt imádkozzanak a pápával a VI. Világ Ifjúsági Napért. Lengyelország egész területéről, Szlovákiából és a Cseh Köztársaságból érkeztek fiatalok. A megújulást újra Szűz Mária oltalmára bízták. A nap csúcspontja az Emiliano Tardif atya és testvérei vezette gyógyító mise volt. Az Oltáriszentség előtt imádkoztunk gyógyulásért, és Isten bőségesen árasztotta ránk kegyelmét és irgalmát. Az egész nagyon hasonlított az Apostolok Cselekedeteinek arra a jelenetére, ahol az áll: a sánták eldobják botjaikat és elhagyják tolószékeiket, a vakok újra látnak. Az imádság alatti kiadós eső Isten kegyelmének a jele volt. Mindenki bőrig ázott, de biztos lett abban, hogy Jézus él, hogy Ő meg akarja gyógyítani az ő népét és igazi szabadságot akar adni országunknak.

A megújulás növekedését szemlélve Lengyelországban egyfajta hasonlóságot lehet érzékelni a rózsafüzér titkaival. Az első czestochowai kongresszus 1983 októberében olyan volt, mint az örömteli titkok; a második kongresszus 1988 júniusában Gnieznoban olyan volt, mint a fájdalmas titkok; és ez a mostani kongresszus számunkra a dicsőséges titkok kezdetét jelzi a Feltámadt Krisztus országunkban végbemenő megnyilatkozásain keresztül.

USA

Kilian McDonnel bencés atya és George Montague atya, aki a San Antonio-i egyetem professzora, könyvet írtak: „A keresztény beavatás és a Szentlélekben való keresztség" (Christian Initiation and Baptism in the Holy Spirit) címmel. Több évi kutatómunka előzte meg a könyv kiadását. Az egyháztörténeti források alapján kimutatták, hogy az első nyolc évszázadban a keresztény beavatáshoz hozzátartozott az a megtapasztalás, amit ma Szentlélekkeresztségnek hívnak. A könyv világszerte nagy sikert aratott.

Németország

Pünkösd hétvégéjén Augsburgban tartották azt a konferenciát, amelyik minden második évben kerül megrendezésre. Számos különféle előadás hangzott el. A kongresszus címe ez volt: Jöjjön el a Te országod. A program gerincét képező fő előadások mellett a tinédzserek és a gyerekek számára külön üléseket ajánlottak („Tinikongresszus"). Pünkösd ünnepét egy egész napos szombati ünnepléssel tartották meg, amely reggeli szentmisével kezdődött, ahol hívták a Szentlelket, hogy bőségesen áradjon ki az Úr népére. Este John Michael Talbot adott lelkesítő koncertet, melyről később úgy nyilatkozott, hogy ez volt az az ok, ami miatt Európába kellett jönnie. Egy svájci szerzetesnővér egy mindenkit meghatót tanúságot tett gyógyulásáról, ezt pedig egy hosszú imádságos időszak követte, amely az Úr előtti táncot is magában foglalta (olyan idősebb amerikaiak is bekapcsolódtak a táncba, akik eddig még soha nem táncoltak az Úr előtt).

Hollandia

A karizmatikus megújulást gyakran kritizálják az intellektuális tevékenység hiánya miatt. Az alábbi írás arról szól, hogy ez nem igaz.

Ez év áprilisában egy teológusok számára megrendezett érdekes konferenciát láttam a református egyház szabadegyetemén Amszterdamban, katolikus, református és pünkösdista előadókkal és vendégekkel. Az összejövetel célja az volt, hogy megünnepeljék egy hol-

land ökumenikus karizmatikus közösség (CWN) 20 éves jubileumát, a katolikus karizmatikus megújulás 25 éves fennállását és a Vuur nevű ökumenikus karizmatikus magazin 35 éves tevékenységét.

Ebben az évben a CWN a karizmatikus megújulás teológiája címmel szakot indított a szabadegyetemen. A szak tiszteletbeli professzora lett Dr. M.F.G. Parmentier, aki teológiát tanít az utrechti Katolikus Teológiai Egyetemen. Dr. Parmentier görögkatolikus pap, aki egy református teológust vett feleségül. ♦

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Nagy örömünkre szolgált, hogy Novotny György felajánlotta antikváriumát karizmatikus könyvek árusítására. Novotny úr teológiát végzett, a Szentlélekben megújult, amit azért emelek ki, mert ha valaki felkeresi könyvesboltját, tanácsot is kérhet tőle hitbeli problémában. A könyvesbolt címe: 1136 Balzac u. 15. Tel: 140-80-16. Mindennap nyitva (szombat, vasárnap kivételével): 9-17-ig

~ ~ ~

A II. Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszus időpontja: 1993. szeptember 25. Színhelye: Margitszigeti szabadtéri színház. Jelmondata: „Jöjj, kövess engem!" Alaptanítása: Mit jelent Jézus tanítványának lenni! Részletes program:

8 Gyülekezés
9 Ima, dicsőítés, köszöntés, információk
10 Tanítás: Dr. Kovács Gábor: Tanítványság!
11 Elmélkedés
11,30 Tanúságtételek különböző szempontok szerint
12,30 Ebédszünet
13,30 Dicsőítés
13,45 Külföldiek előadása (valószínűleg: Dembowsky püspök úr)
14,30 Szentségimádás
16 Szünet
16,30 Dicsőítés
17 Szentmise
19,30 Hálaadás, befejezés

A résztvenni szándékozókat kérjük, hogy az esetleges hűvös idő miatt melegebb ruhát, esetleg plédet is hozzanak, étkezésről mindenki maga gondoskodik. Teát, üdítőt, zsíros kenyeret biztosítunk. A szigetre nem lehet behajtani autóval (gyalogosan 10 perc a hídtól), de megpróbálunk a nyugatitól, a busz végállomástól különjáratot indítani. Sook imát kérünk a Kongresszus sikeréért.

~ ~ ~

Megjelentettük Csirszka János: Fények a vándorúton című elmélkedési kötetét. A szerző mély bölcsességet sugárzó gondolatai rámutatnak a mai élet üres hajszoltságaira és Isten igaz szeretetét állítják a középpontba. (Kapható a katolikus könyvesboltokban és az Alapítványnál).

~ ~ ~

A közeljövőben megjelentetjük az „Utolsó óra" című könyvet, amely az utolsó idők jövendöléseivel foglalkozik, továbbá Vassula Ryden Jézus üzeneteit.

~ ~ ~

Értesítjük olvasóinkat, hogy 1993. október 4-én este 7 órakor Szentlélek-szemináriumot, 1993. október 6-án este 7 órakor pedig gyógyító szemináriumot indítunk. **Mindkét szeminárium esetén** gyülekező a kezdés napján este 3/4 7-től a pesti ferences templom folyosóján. A szemináriumok időtartama nyolc hét. Elsődlegesen elkötelezett katolikusok jelentkezését várjuk! ♦

40.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából 2

Dr. Kovács Gábor: Tedd szívemet édessé 3

Egy házaspár két élete 6

Sz. Endre: A lelki munka eredményt hoz 9

Lisa Ferguson: Olyan vagyok-e, mint Jézus vagy éppen csak vallásos vagyok? 10

Friedrich Gagern: Miért félsz Istenre hagyni az életedet? . 11

J. Tímea: Tanúságtétel 15

Patti Gallagher Mansfield: A sátoron kívül 16

Gospa Mission: Fölemelem népemet, megvédem őket . . 17

Gospa Mission: Az Úr aratása 17

A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 18

Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

megjelenik kéthavonta

Megrendelhető a szerkesztőség címén:

Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.

Telefax: 117-90-26

Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992